

Gladio

Obsah

1. díl

Úvod	5
Struktura Gladio	7
Vznik Gladio: Americká stopa	9
Velká Británie trénuje Gladio	13
Gladio: Tajná válka v Itálii	16
Převrat Gladio: Piano Solo	20
Převrat Gladio: Tora Tora	22
Vesnice Peteano: Masivní vyšetřování Gladio	26
Závěr	30

2. díl

Úvod	33
Francie	34
Španělsko	37
Portugalsko	41
Belgie	42
Nizozemsko	45
Lucembursko	46
Dánsko	47
Německo	48
Řecko	50
Gladio jako černá ruka po Evropě	55
Závěr: Trvalá strategie napětí	58

1. díl

Tento pořad pojednává o tajné síti Gladio, kterou založili Američané a NATO, aby trénovali teroristické buňky v Evropě v případě sovětské invaze. Po pádu Sovětského svazu však byla tato síť nadále aktivní a dokonce byla spojovaná s několika masakry v Itálii. Pořad se zaměřuje na historii a strukturu Gladia a popisuje několik konkrétních případů, včetně převratů Piano Solo a Tora Tora a vyšetřování masakru v Peteanu. Závěrem se pořad ptá, co dalšího se dozvíme o této tajné síti ve druhém díle.

Úvod

Po druhé světové válce začala americká rozvědka CIA a britská MI6 uvažovat o založení zásahových jednotek v Evropě. Jednalo se o součást Marshallova plánu, aby si americké impérium udrželo dobitá území. Šlo o tajnou síť pro špionování občanů a sabotážní operace. K vytvoření těchto sítí se zpočátku verbovali hlavní agenti, kteří byli pověřeni verbováním dalších dílčích agentů. Zpravodajské služby jim poskytovaly určitý výcvik, umisťovaly skryše zbraní, munice, rádiového vybavení a dalších předmětů pro své sítě a zřizovaly pravidelné kanály pro kontakt. Míra spolupráce v některých případech sahala až k provádění cvičení s vojenskými jednotkami nebo polovojenskými silami. Počet rekrutů pro tajné armády se pohyboval od desítek v některých zemích až po stovky nebo dokonce tisíce v jiných. V létě 1990 italská vláda zveřejnila existenci takové sítě právě v Itálii. To následně potvrdil tehdejší premiér Giulio Andreotti 3. srpna 1990.

Existuje dokument italské vojenské tajné služby SIFAR, datovaný 1. června 1959, který byl nazvaný „Zvláštní jednotky SIFAR a operace Gladio“. Tento dokument dokazoval, že v Itálii existovala tajná armáda s krycím názvem Gladio, napojená na CIA a NATO. Nejde tedy o žádnou chiméru, domněnky nebo dohady. V průběhu následujících let se opakovaně objevovala odhalení týkající se podobných sítí v mnoha evropských zemích a v řadě zemí probíhala oficiální vyšetřování.

Tato síť Gladio, začleněná do struktur NATO, se postupně rozrostla až do 14 zemí v západní Evropě. Na veřejnost prosakovaly informace, že v každé západoevropské zemi působily buď skupiny jednotlivců nebo buňky, které byly původně aktivované pro válečnou funkci, ale postupně začaly uplatňovat svou sílu v mírových politických procesech. Někdy tyto snahy zahrnovaly násilí, dokonce terorismus, a někdy teroristé využili právě vybavení, které jim bylo poskytnuté rozvědkami. A co hůř, policie a bezpečnostní služby se v řadě případů rozhodly chránit pachatele trestných činů. Kruh se tím uzavřel.

Italové tyto skupiny nazvali jednotky Gladio. Síť Gladio byla postupně začleněná do struktur NATO řízené Američany. Byl to ďábelský plán Američanů, jak ovládat Evropu. K tomu se používalo mnoho triků a úskoků. Ně-

kteří z nich jsem probíral v mém nedávném pořadu Privatizace bezpečnosti. Agenti sítě Gladio čas od času spáchali teroristický útok, ze kterého byla obviněná levice. Jednalo se o aktivní potlačování křídla socialistických frakcí v Evropě. Je jasné, že jejich působení bylo protidemokratické a podkopávalo samotnou strukturu společností, které měli chránit.

Západní a americké rozvědky pod krytím NATO spolupracovaly na vytváření sítí, které se ujaly terorismu. Jsou to prokázaná fakta, o kterých se zarytě mlčí. Tento obrovský politický, sociální a vojenský význam tvoří zásadní dějiny utváření Evropy. Proto jsem se rozhodl jej zpracovat. Jde o fenomén tajných armád NATO zvaných Stay-Behind. Zároveň je nad slunce jasné, že NATO ve skutečnosti nepůsobí jako ochranný štít kolektivně pro jeho členy, tedy i pro nás, ale naopak jde o ryze útočnou a agresivní alianci nejen uvnitř, ale i na venek. Je to nejlépe střežené politicko-vojenské tajemství od druhé světové války.

Struktura Gladio

V době odhalení Gladia v roce 1990, ke kterému se také dostanu, tvořilo NATO, největší vojenskou alianci na světě, 16 států - Belgie, Dánska, Německo, Francie, Řecko, Velké Británie, Islandu, Itálie, Kanady, Lucemburska, Norska, Portugalska, Španělska, Nizozemska, Turecko a Ameriky. Američané měli a mají dodnes v alianci dominantní postavení. Jak jsem uvedl, síť Gladio, začleněná do struktur NATO, se postupně rozrostla až do 14 zemí v západní Evropě. Tajné armády sítě Gladio byly CIA a MI6 vybavené kulomety, výbušninami, municí a špičkovým komunikačním vybavením ukrytým ve zbrojních skrýších v lesích, na loukách a v podzemních bunkrech po celé západní Evropě. Tajná armáda Gladio, jak prozradil italský premiér Giulio Andreotti v jeho zprávě, byla dobře vyzbrojená. Vybavení poskytnuté CIA bylo zakopané ve 139 úkrytech po celé zemi v lesích, na loukách a dokonce i pod kostely a hřbitovy. Podle Andreottiho vysvětlení skrýše Gladia zahrnovaly „přenosné zbraně, munice, výbušniny, ruční granáty, nože a dýky, minomety ráže 60 mm, několik samonabíjecích pušek ráže 57 mm, odstřelovací pušky, rádiové vysílačky, dalekohledy a různé nářadí. Ocituji svědectví otce Giuciana:

„Byl jsem varovaný odpoledne, když se mě dva novináři z „Il Gazzettino“ zeptali, zda nevím něco o skladištích zbraní tady v kostele. Začali kopat přímo tady a našli hned dvě krabice. Tak přišli sem a kopali dolů. Jednu krabici si nechali stranou, protože obsahovala fosforovou bombu. Poslali karabiniéry ven, zatímco dva experti tuto krabici otevřeli, v další byly dva samopaly. Všechny zbraně byly nové, v perfektním stavu. Nikdy nebyly použité.“

Jak se technologie vyvíjely, jednotky Gladio byly po celé západní Evropě vybavované komunikačními centry Harpoon. Výkonné přístroje Harpoon pracující na krátkých vlnách s vysokou frekvencí byly schopné komunikovat s jinou stanicí vzdálenou 6000 km bez pomoci satelitů tím, že se rádiové vlny odrážely od přirozené ionosféry, která obklopuje svět. Pomocí vysoce sofistikovaných kódovacích systémů vytvářely zprávy, které byly prakticky nedekódovatelné. Tyto přenosné vysílače Harpoon vážily včetně baterií pouhých 8 kg a byly dodávány «v elegantním kufríku chráněném číselným zámekem». Systémy Harpoon byly schopné automaticky, bez přítomnosti

agenta, přijímat a dekódovat, jakož i kódovat a vysílat zprávy vysokou rychlostí. Agenti Gladio už nemuseli používat morseovku jako v předchozích desetiletích a nemuseli být dokonce při odesílání sdělení přítomní.

Vedoucí důstojníci tajné sítě se cvičili společně s americkými speciálními jednotkami Zelené barety v Americe a britskými speciálními jednotkami SAS v Anglii. Mezi vojáky tajné sítě Gladio rekrutovanými z přísně antikomunistických vrstev společnosti byli umírnění konzervativci i pravicoví extremisté, jako například známí pravicoví teroristé Stefano delle Chiaie a Yves Guérain Serac. Tyto tajné armády sítě Gladio se podílely na celé řadě teroristických operací a porušování lidských práv, ze kterých neprávem obviňovaly komunisty, aby levici zdiskreditovaly ve volbách. Cílem těchto operací bylo vždycky šíření maximálního strachu mezi obyvatelstvem. Sahaly od bombových masakrů ve vlacích nebo tržištích v Itálii, přes systematické mučení odpůrců režimu v Turecku, podporu pravicových státních převratů v Řecku, až po rozbíjení opozičních skupin v Portugalsku a Španělsku. Abychom pochopili význam a rozsah operací sítě Gladio po celé západní Evropě, je nutné pochopit kompletně celé jejich pokrytí.

Vznik Gladio: Americká stopa

V červenci 1947 byl v Americe přijatý „Zákon o národní bezpečnosti“, který vytvořil jak CIA, tak Radu národní bezpečnosti. Rada národní bezpečnosti, kterou tvořil sám prezident, viceprezident, ministr zahraničí, ministr obrany, ředitel CIA, poradce pro národní bezpečnost, předseda sboru náčelníků štábů a další vysoce postavení pracovníci a zvláštní poradci, „se vyvinula v něco, co se bez nadsázky stalo jediným nejmocnějším štábem ve Washingtonu.“ Jak se v historii opakovaně stávalo, koncentrace moci v Bílém domě a Radě národní bezpečnosti vedla ke zneužití. I v jednadvacátém století zůstává Rada národní bezpečnosti „zvláštní institucí, o které je známo, že se v minulosti pohybovala na hranici legality nebo za ní.“

Nejdůležitější je, že zákon o národní bezpečnosti poskytl „legální“ základ pro tajné akce USA a tajné války proti jiným zemím. První zemí, na kterou Bílý dům zaměřil nově vytvořený nástroj tajných akcí CIA, byla Itálie. K tomu se dostanu v konkrétní kapitole o Itálii. Prezident Harry Truman byl fascinovaný tajnými akcemi jako nástrojem státní moci a naléhal na to, aby se moc CIA v terénu rozšířila i mimo Itálii. Proto 18. června 1948 Rada národní bezpečnosti přijala proslulou směrnicí NSC 10/2, která zmocňovala CIA k provádění tajných akcí ve všech zemích světa. Rada národní bezpečnosti vytvořila v rámci CIA pobočku pro tajné akce pod názvem Úřad pro zvláštní projekty, Office of Special Projects, což bylo označení brzy změněné na méně prozrazující Úřad pro koordinaci politiky, Office of Policy Coordination.

Tento Úřad pro koordinaci politiky je velmi důležitý, hovořil jsem o něm v mých pořadech Psychologie deep state, Drogy a CIA a CIA na Ukrajině. Možná ještě v některých dalších. Rada národní bezpečnosti nařídila, aby tento úřad „plánoval a prováděl tajné operace“. V relativně krátkém období pěti let po skončení druhé světové války se tak v Americe vytvořil mocný zpravodajský komplex, který působí do značné míry mimo kontrolu občanů Ameriky. Tyto aktivity tvořily základ pro tajné politické akce v následujících dvaceti letech. Do roku 1952 probíhalo jen v jedné středoevropské zemi přibližně čtyřicet různých projektů tajných akcí. Na výslovnou žádost Pentagonu zahrnovala práce pobočky CIA pro tajné akce také zřizování tajných

armád Gladio v západní Evropě. Jako první velitel tajné akční jednotky CIA byl vybrán Frank Wisner.

Kdo posloucháte moje pořady, tak si možná vzpomenete na operaci Mocking Bird, kterou CIA infiltrovala všechna významná americká média. Novináři zapojení v tomto projektu publikovali články pod svým jménem, ale s materiály připravenými CIA. Tento projekt měl na starosti právě Frank Wisner. Frank Wisner byl původně advokátem z Wall Streetu v Mississippu, který za druhé světové války velel oddílům OSS, předchůdkyni CIA, v Istanbulu a Bukurešti. Úřad CIA pro koordinaci politiky se dále rozrůstal. Na konci prvního roku Wisnerova působení měl tři sta zaměstnanců a sedm zahraničních terénních stanic, které se podílely na mnoha různých tajných misích. O tři roky později, v roce 1951, se tento Úřad pro koordinaci politiky rozrostl na 2812 lidí na plný úvazek, 47 zahraničních stanic s dalšími 3142 zahraničními smluvními agenty a rozpočtem, který ve stejném období vzrostl na 82 milionů dolarů ročně.

Vedle Pentagonu se na této tajné válce přímo podílely i americké speciální jednotky, které spolu s britskými SAS cvičily členy sítě Stay-behind. Náborová brožura pro mladé muže, kteří měli zájem o vstup do jednotek, zdůrazňovala, že uchazeči o vstup do amerických speciálních jednotek by v ideálním případě měli ovládat evropské jazyky. Uváděla „minimální věk dvacet jedna let, hodnost seržanta nebo vyšší, výsadkový výcvik nebo dobrovolný seskok.“ Dále jazyková vybavenost (evropská), nebo zkušenosti s cestováním po Evropě, vynikající kádrový posudek atd. Veškerý personál se musel dobrovolně přihlásit k seskoku padákem a působit za linií v uniformě nebo v civilním oděvu.

Poražené Německo bylo první zemí, kam byly nově vytvořené americké speciální síly nasazené. V listopadu 1953 vybuďovala desátá skupina speciálních sil svou první zámořskou základnu v bývalé budově nacistických SS v Bavorsku, která byla zřízená za Hitlera v roce 1937. Později bylo velitelství pro operace amerických speciálních sil v Latinské Americe zřízené v Panamě. Operace speciálních sil v jihovýchodní Asii řídilo velitelství na Okinawě na území poraženého Japonska. Po vypuknutí skandálu Gladio v roce 1990 vyšlo najevo, že skupiny Gladio byly cvičené v táboře desáté skupiny speciálních sil v bývalé staré kasárně SS Bad Tölz v Německu a že evropské skupiny Gladio z mnoha zemí absolvovaly speciální výcvik u amerických

Zelených baretů, také ve Fort Bragg ve Virginii. Tyto americké speciální jednotky po celou dobu úzce spolupracovaly s oddělením tajných akcí CIA.

Bývalý americký prezident Richard Nixon kdysi poznamenal:

„Jediný kolektivní orgán, který kdy fungoval, bylo NATO, a to proto, že to byla vojenská aliance a my jsme jí veleli.“ Dále podotkl, že ačkoli NATO mělo evropské velitelství v Belgii, jeho hlavní štáb sídlil v Pentagonu ve Washingtonu.

Důstojníci CIA ve středním postavení ve výslužbě se o nelegálních operacích CIA vyjadřovali otevřeněji. Patřil mezi ně Thomas Polgar, který odešel do důchodu v roce 1981 po třicetileté kariéře v CIA. Když byl Thomas Polgar dotázaný na tajné armády Gladio v Evropě, vysvětlil, že programy Stay-behind koordinovala „jakási plánovací skupina pro nekonvenční válku napojená na NATO“. V tajné centrále se šéfové národních tajných armád „scházeli každých pár měsíců v různých hlavních městech“. Thomas Polgar trval na tom, že „každá národní služba to dělala s různou intenzitou“, přičemž připustil, že „v Itálii v 70. letech někteří lidé šli trochu nad rámec charty, kterou stanovilo NATO.“

Akademici z nezávislého nevládního výzkumného ústavu „National Security Archive“ na Univerzitě George Washingtona ve Washingtonu, kteří se specializují na výzkum tajných akcí CIA a tajné studené války, podali 15. dubna 1991 CIA žádost podle Zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto zákona se všechny složky státní správy musí zodpovídat z otázek veřejnosti týkajících se zákonnosti jejich činnosti. Mezi pracovníky figuroval například Malcolm Byrne, zástupce ředitele pro výzkum v Archivu národní bezpečnosti.

CIA přirozeně odmítla spolupracovat a 18. června 1991 odpověděla:

„CIA nemůže ani potvrdit, ani vyvrátit existenci či neexistenci záznamů odpovídajících vaší žádosti“.

Následně se do toho vložily evropské státy. V březnu 1995 italská senátní komise v čele se senátorem Giovannim Pellegrinem poté, co vyšetřila Gladio a masakry v Itálii, podala CIA žádost o poskytnutí informací. Italští senátoři požádali CIA o veškeré záznamy týkající se Rudých brigád a Morovy aféry, aby zjistili, zda CIA podle úkolu domácí kontroly Gladia skutečně infiltrovala Rudé brigády předtím, než v roce 1978 zabily bývalého italského premiéra

Alda Mora. CIA samozřejmě odpověděla úplně stejně s tím, že tyto informace nemůže ani potvrdit ani vyvrátit.

Druhý dotaz evropských vládních představitelů na CIA ohledně Gladia přišel z Rakouska v lednu 1996 poté, co byly na horských loukách a v lesích neutrálního alpského státu objeveny přísně tajné skrýše zbraní CIA Gladio. Američtí vládní činitelé prohlásili, že Spojené státy uhradí náklady vzniklé vykopáním a vyzvednutím sítí CIA. Rakouské vyšetřování skandálu pod vedením Michaela Siky z ministerstva vnitra 28. listopadu 1997 předložilo závěrečnou zprávu o skrýších zbraní CIA a prohlásilo, „že o skrýších zbraní a jejich zamýšleném použití nelze mít absolutní jistotu“. Proto „k dosažení důsledného objasnění by byl žádoucí přístup k příslušným dokumentům, zejména v Americe. Přístup k dokumentům CIA byl samozřejmě zamítnutý.

Velká Británie trénuje Gladio

Jednotky Gladio Stay-Behind, se ve Velké Británii datují dokonce před začátek druhé světové války, ačkoli se to zdá téměř neuvěřitelné. V březnu 1938, krátce po Hitlerově anexi Rakouska, bylo v MI6 vytvořeno nové oddělení s označením Sekce D, jehož úkolem bylo rozvíjet podvrtné operace v Evropě. Sekce D začala zakládat sabotážní skupiny Stay-behind v zemích ohrožených německou invazí. Když se v roce 1940 zdála být německá invaze do jižní Anglie nevyhnutelná, „Sekce D se pustila do shánění zásob zbraní a verbování agentů po celé Británii, aniž by o tom kohokoli informovala.“ Britská domácí tajná služba MI5 byla značně znepokojená, když začala dostávat zprávy o činnosti Sekce D, a několik jejich agentů bylo zatčeno jako špióni, než byla odhalena pravda.

MI6 Sekce D vytvořila v Anglii také odbojové armády zvané „Pomocné jednotky“ vybavené zbraněmi a výbušninami“. Tyto první britské jednotky Gladio „prošly speciálním výcvikem a byly instruované“, aby v případě německé invaze na ostrov zůstaly „za nepřátelskými liniemi“. Operovaly by z tajných úkrytů a skladů zbraní a byly by schopné provádět sabotáže a partyzánskou válku proti německým útočníkům. Sir Steward Menzies, který stál v čele MI6 mezi lety 1939 až 1952, ovšem nehodlal zahodit tak cenný nástroj, jakým byla tajná armáda. Jako ředitel oddělení zvláštních operací MI6 se postaral o to, aby britské tajné akce pokračovaly i dál. MI6 aktivně podporovala vytváření tajných armád, když „zvláštní operace začaly budovat síť v západním Německu, Itálii a Rakousku.“

S Velkou Británií samozřejmě úzce spolupracovala a spolupracuje Amerika. Na příkaz Bílého domu ve Washingtonu zřizoval Frank Wisner, ředitel odboru tajných akcí CIA Úřadu pro koordinaci politiky, Office of Policy Coordination, po celé západní Evropě tajné armády Stay-behind. Při svých operacích úzce spolupracoval s oddělením zvláštních operací MI6. CIA a MI6 měly v prvním kroku „neutralizovat přežívající tajné jednotky mocností Osy v Německu, Rakousku a severní Itálii“ a poté naverbovat některé poražené fašisty do nových tajných armád.

Musíme pochopit, že pod oficiálními zahraničními rozvědkami, britské MI6 a americké CIA, existovaly jejich polovojsenské odnože. U Britů to jsou

jednotky SAS a u Američanů zase Zelené barety. Britové byli v té době nejzkušenější v oblasti tajných akcí a neortodoxního vedení války. Jejich speciální jednotky SAS vznikly uprostřed druhé světové války v severní Africe v roce 1942 s úkolem zasáhnout hluboko za nepřátelskými liniemi. SAS má dlouhou historii, a vydalo by to na samotný pořad. Pro naše účely postačí jen v krátkosti: SAS v roce 1980 zaútočila na iránské velvyslanectví v Londýně a v roce 1982 tajně operovala ve válce o Falklandy. V největším nasazení od druhé světové války sloužily jednotky SAS v Perském zálivu v roce 1991. Také společně s americkými zelenými barety tajně cvičily a vybavovaly jednotky Kosovské osvobozené armády před a během bombardování bývalé Jugoslávie ze strany NATO v roce 1999.

Britské jednotky SAS úzce spolupracují s americkými Zelenými barety na tajných operacích. Už dva roky před odhalením Gladia v roce 1990 odhalila BBC tajnou spolupráci mezi britskými a americkými speciálními jednotkami širší veřejnosti. V dokumentu nazvaném „Rozpoutání zla“ odhalila, jak britské speciální jednotky SAS a americké Zelené barety používaly v uplynulých 30 letech mučení vězňů ve všech velkých kampaních od Keni po Severní Irsko, Omán, Vietnam, Jemen, Kypr a další země. Bývalý důstojník Zelených baretů Luke Thomson před kamerou veřejnosti vysvětlil, že americké speciální síly ve Fort Braggu ve Virginii sdílejí s jednotkami SAS reciproční výcvikový program. V jiné přísně tajné operaci americké Zelené barety cvičily jednotky Rudých Khmérů v Kambodži, které se účastnily genocidy potom, co kontakt s Polpotem navázal Ray Cline, vysoký agent CIA a zvláštní poradce amerického prezidenta Ronalda Reagana.

Neuvěřitelné, v čem všem mají západní vládní teroristé prsty. Prostý náivní občanek se zděšeně oťrese a zhrozí nad dvěma miliony zabitých osob v Kambodži Polpotem. Ale už jen málokdo se dozví, že Rudí Khmérové byli trénováni americkými Zelenými barety. To jsou oficiální informace. Jenže Polpotovy Rudé Khméry necvičily pouze americké Zelené barety, ale i britská SAS.

Když se v roce 1983 rozhořel skandál Írán-Contras, prezident Reagan v obavě z dalšího nepříjemného odhalení požádal britskou premiérku Margaret Thatcherovou, která vyslala SAS k výcviku Pol Potových jednotek. Existují i výpovědi vysokých důstojníků SAS:

„Poprvé jsme do Thajska odjeli v roce 1984. Amíci a my spolupracujeme, jsme si blízcí jako bratři. Nelíbilo se jim to o nic víc než nám. Školili jsme Rudé Khmery v mnoha technických věcech. Zpočátku chtěli chodit do vesnic a prostě rozsekávat lidi. Řekli jsme jim, ať se uklidní.“ SAS se cítili při operaci nesví a „spousta z nás by změnila stranu, kdyby měli poloviční šanci. Tak moc jsme naštvaní. Nesnášíme, když nás pletou s Pol Potem. Říkám vám: jsme vojáci, ne vrazi dětí.“

Právě tyto jednotky SAS trénovaly a cvičily skupiny Gladio po Evropě. Když v roce 1990 vypukl skandál Gladio, britský tisk poznamenal, že „je dnes jasné, že elitní pluk SAS byl až po krk zapletený do systému NATO a fungoval spolu s MI6 jako výcviková složka pro partyzánskou válku a sabotáže“. Konkrétně britský tisk potvrdil, že „italská pobytová jednotka se cvičila v Británii. Důkazy naznačují, že trvala dlouho do osmdesátých let. Bylo prokázáno, že SAS vybudovala tajné úkryty, ve kterých byly v britském sektoru západního Německa uskladněné zbraně.

Britové spolupracovali i se Švýcary, kteří rozhodně nebyli neutrální zemí. Britské tajné služby, také úzce spolupracovaly s ozbrojenou, tajnou švýcarskou organizací P26 prostřednictvím řady tajných dohod, které tvořily součást západoevropské sítě odbojových skupin Gladio. Kádry P26 se pravidelně účastnily výcvikových cvičení v Británii. Britští poradci z SAS navštěvovali tajná výcviková zařízení ve Švýcarsku. Švýcarské skupiny Gladio se cvičily ve Velké Británii pod vedením instruktorů britských speciálních jednotek. Výcvik podle švýcarského vojenského instruktora a člena Gladia Aloise Hürlimanna zahrnoval i nesimulované reálné akce proti aktivistům IRA v Severním Irsku.

Gladio: Tajná válka v Itálii

První zemí, na kterou Bílý dům zaměřil nově vytvořený nástroj tajných akcí CIA, byla Itálie. To si ale musíme vysvětlit, protože je to fascinující historie. Ve snaze omezit sílu italských komunistů se CIA postavila na stranu mafie a pravicových extremistů. Jak vysvětlil agent CIA Victor Marchetti:

„Mafie je díky své protikomunistické povaze jedním z prvků, které CIA využívá k ovládnutí Itálie.“

Už během druhé světové války Earl Brennan, šéf americké OSS v Itálii, předchůdkyně CIA, poradil americkému ministerstvu spravedlnosti, aby zkrátilo padesátiletý trest odnětí svobody mafiánskému bossovi Charlesi Lucianovi a uzavřelo s ním tajnou dohodu. Výměnou za své osvobození poskytl Charles Luciano americké armádě seznamy vlivných sicilských mafiánů, kteří podporovali Spojené státy, když se americká armáda v roce 1943 vylodila na Sicílii. Po válce CIA „s radostí udržovala tajné přátelství se sicilskou mafií.“ Ve jménu boje proti komunismu v Itálii a na Sicílii Američané prakticky přenechali ostrov vládě mafie, která přetrvává dodnes. Hovořil jsem o tom také v mém pořadu Drogy a CIA.

Američané ale „začínali být nervózní z poměrů v italské politice a zejména z nebezpečí, že komunistický vliv překročí hranice a dopadne to jako v tehdejší Jugoslávii a Řecku.“ Proto došlo ke změně spojenecké politiky, když Londýn a Washington zastavily veškeré dodávky italským partyzánům ovládaným komunisty, kteří se díky svému hrdinnému odporu proti fašismu těšili velké úctě italského obyvatelstva. „Tato změna politiky byla deprimující.“ Deprese se ještě prohloubila, když italští komunisté byli svědky toho, jak Američané dokonce tajně rekrutovali poražené fašisty a pravičáky do bezpečnostního aparátu Itálie. Jako hráz proti komunismu založili Američané křesťanskodemokratickou stranu DCI, prošpikovanou fašisty.

Alice de Gasperiová z DCI se stala premiérkou a mezi lety 1945 až 1953 vládla v osmi různých kabinetech. Nikdy nedošlo k vážné čistce, což umožnilo přežití velké části staré fašistické byrokracie. Bývalí fašisté byli opět doazazováni do italských mocenských pozic s posvěcením Američanů. Naprosto nádherná analogie s ukrajinskými neonacisty po majdanu v roce 2014, také s posvěcením Američanů.

Mezi nejznámější fašisty naverbované Američany patřil princ Valerio Borghese, přezdíváný „Černý princ“. Jako velitel vražedné protipartyzánské kampaně za Mussoliniho vlády se Borghese se svým sborem speciálních sil se 4000 muži specializoval na vyhledávání a zabíjení stovek italských komunistů. Na konci války partyzáni Borgheseho zajali a chystali se ho oběsit, když 25. dubna 1945 admirál Ellery Stone, americký prokonzul v okupované Itálii a blízký přítel rodiny Borgheseových, pověřil zaměstnance OSS, předchůdkyně CIA, a později slavného agenta CIA Jamese Angletona, aby Borgheseho zachránil. Angleton oblékl Borgheseho do uniformy amerického důstojníka a eskortoval ho do Říma, kde měl stanout před soudem za válečné zločiny. Díky ochraně Spojených států byl Borghese v poslední instanci prohlášen za nevinného. Agent CIA Angleton obdržel za své „mimořádné“ zásluhy od americké armády Řád Záslužné legie. V následujících letech udělal kariéru jako šéf kontrarozvědky CIA. Stal se „klíčovou americkou postavou, která v poválečném období kontrolovala všechny pravicové a neofašistické politické a polovojsenské skupiny v Itálii.“ Jen abychom tak trochu chápali kontext tehdejší doby. Američané tedy začli mohutně a tvrdě zasahovat do italské politiky.

Jedním z prvních činů nově vytvořené americké Rady národní bezpečnosti v roce 1947 bylo vyprání „více než 10 milionů dolarů z ukořistěných prostředků mocností Osy, které měly ovlivnit italské volby v roce 1948“. Toto využívání mimoúčetního financování zločinných aktivit bylo ukotvené do systému v roce 1948 vytvořením tajného úřadu. Ten se jmenoval Úřad pro koordinaci politiky (Office of Policy Coordination). Už jsem ho zmínil mnohokrát, ale opakování je matkou moudrosti. O tomto úřadu jsem hovořil v mých pořadech Drogen a CIA a také CIA na Ukrajině i dalších.

První číslovaný dokument vydaný americkou Radou národní bezpečnosti, ze 14. listopadu 1947, analyzoval, že „italská vláda, ideologicky nakloněná západní demokracii, je slabá a je vystavená neustálým útokům silné komunistické strany.“ Proto na jednom ze svých prvních zasedání nově vytvořená americká Rada národní bezpečnosti 19. prosince 1947 přijala směrnici NSC 4-A, která nařizovala řediteli CIA podniknout širokou škálu tajných aktivit, aby zabránila vítězství komunistů v nadcházejících italských volbách. Operace v Itálii oslabily komunisty a byly úspěšné. Situace ale byla tehdy velmi napjatá. Během italských voleb i po nich se v oblasti nacházely americké

válečné lodě a americké armády byly stále na místě. George Kennan, šéf politického plánovacího štábu ministerstva zahraničí, doporučoval přímou americkou vojenskou intervenci v případě vítězství italských komunistů. Italský prezident Francesco Cossiga po odhalení skupin Gladio potvrdil, že během voleb v roce 1948 byla polovojenská složka Křesťanských demokratů DCI připravená zasáhnout v případě vítězství komunistů. Cossiga, vyzbrojený samopalem Stern, zásobníky a „různými ručními granáty“, byl osobně součástí polovojenské jednotky:

„Byl jsem po zuby ozbrojený a nebyl jsem jediný. Polovojenské jednotky DCI měly zbraně nakoupené z prostředků, které byly dané k dispozici straně.“

Po volbách, které pro Ameriku dopadly úspěšně, bylo Itálii 4. dubna 1949 umožněné vstoupit do NATO jako zakládající člen. Jen o několik dní dříve, 30. března 1949, byla v Itálii v úzké spolupráci se CIA vytvořena první poválečná vojenská tajná služba. Tato tajná jednotka, umístěná v rámci ministerstva obrany, byla označena jako SIFAR a jejím prvním ředitelem byl jmenovaný generál Giovanni Carlo. O této SIFAR ještě bude řeč. Právě ta totiž cvičila jednotky sítě Gladio a byla pod přímým vlivem pobočky CIA v Římě. V roce 1951 se ředitelem SIFAR stal generál Umberto Broccoli, který se jako člen „tajného výboru“ pravidelně setkával se zástupci CIA, zástupcem velitelství NATO pro jižní Evropu a také se zástupci italské armády, námořnictva a letectva. 8. října 1951 napsal Broccoli italskému ministru obrany Efisiovi Marrasovi dopis týkající se výcviku jednotek Gladio ve Velké Británii a dodávek zbraní a výbušnin od CIA.

Sít Gladio se v Itálii dále rozrůstala a mohutněla. SIFAR a CIA se dohodly, že z důvodů utajení a funkčnosti by centrum Gladia nemělo být postavené na italské pevnině, ale na jednom z větších ostrovů u italského západního pobřeží ve Středozemním moři. Byla vybraná Sardinie a zakoupený pozemek. Plukovník SIFARu, Renzo Rocca, který řídil Gladio, byl pověřený dohledem nad výstavbou nové základny Gladio, kde byli tajní vojáci vybavení a vycvičení experty amerických a britských speciálních sil. Velitelství Gladio bylo umístěno na Capo Marraggiu u obce Alghero. Za zdmi a vysokými bezpečnostními elektrickými ploty byl vybudovaný malý přístav, postavené podzemní bunkry, zřízené silné dálkové rádiové vysílače, instalovaná podvodní zařízení pro výcvik žabích mužů a vybudované dvě malé přístávací

dráhy pro letadla a přistávací plocha pro vrtulníky. Přibylo několik dalších specializovaných budov, které sloužily ke střeleckému výcviku i výcviku s výbušninami a k ideologickým přednáškám.

Když zvítězil John Kennedy v Americe v roce 1960, umožnil Itálii posun doleva. V den voleb v dubnu 1963 se noční můra CIA naplnila: Komunisté posílili, zatímco všechny ostatní strany ztratily mandáty. Křesťanští Demokráté z DCI podporovaní Američany klesla na 38 %, což byl její nejhorší výsledek od doby, kdy strana po válce vznikla. Socialisté a Komunisté si zajistili drtivé vítězství. John Kennedy umožnil Itálii posun doleva. Protože socialisté získali vládní posty, italští komunisté se vzhledem ke svým výsledkům ve volbách dožadovali, aby byli také odměněni posty ve vládě, a v květnu 1963 demonstrovaly v Římě velké odbory stavebních dělníků. CIA byla znepokojená a příslušníci tajné armády Gladio, převlečení za policisty a civilisty, demonstraci rozbili, přičemž zranili více než 200 demonstrantů. To nejhorší však mělo pro Itálii teprve přijít.

Převrat Gladio: Piano Solo

V listopadu 1963 byl v texaském Dallasu za záhadných okolností zavražděn americký prezident John Kennedy. A o pět měsíců později provedla CIA se SIFAR, tajnou armádou Gladio a polovojenskou policií pravicový státní převrat, který donutil italské socialisty opustit vládní posty, které zastávali jen tak krátce.

Tento italský převrat s krycím názvem Piano Solo řídil generál Giovanni De Lorenzo, kterého ministr obrany Giulio Andreotti z křesťanské DCI, pozdější premiér, převedl z pozice šéfa SIFARu do čela italské polovojenské policie, karabiníků. Generál de Lorenzo v úzké spolupráci s expertem CIA na tajnou válku Vernonem Waltersem, Williamem Harveym, šéfem stanice CIA v Římě, a Renzem Roccou, ředitelem jednotek Gladio v rámci vojenské tajné služby SID, vystupňoval tajnou válku. Rocca nejprve použil svou tajnou armádu Gladio k bombardování kanceláří křesťanské DCI a redakcí několika deníků a poté obvinil z teroru levici, aby zdiskreditoval komunisty i socialisty. Protože italská vláda nebyla oťřesená, De Lorenzo v Římě 25. března 1964 instruoval své tajné vojáky, že na jeho pokyn mají „obsadit vládní úřady, nejdůležitější komunikační centra, sídla levicových stran a sídla novin, které mají nejbližší k levici, jakož i rozhlasová a televizní centra.“ Novinové agentury měly být obsazené striktně jen na dobu, která je nutná ke zničení tiskařských strojů a k celkovému znemožnění vydávání novin. Členové sítě Gladio byli vybaveni seznamy osob, na kterých bylo uvedeno několik set jmen. Měli výslovný rozkaz vyhledávat označené socialisty a komunisty, zatýkat je a deportovat na ostrov Sardinii. Tady mělo tajné středisko Gladia sloužit jako vězení. V dokumentu „Speciální jednotky SIFAR a operace Gladio“ bylo uvedeno:

„Pokud jde o operační velitelství, výcvikové středisko sabotérů je chráněně zvláště citlivým bezpečnostním systémem a vybavené zařízeními a technikou, které mají být užitečné v případě nouze.“

V atmosféře největšího napětí byla tajná armáda Gladio připravená zahájit převrat. Poté 14. června 1964 dal generál De Lorenzo zelenou a se svými jednotkami vstoupil do Říma s tanky, obrněnými transportéry, džípy a granátometry. Mezitím síly NATO uspořádaly v oblasti rozsáhlé vojenské

manévry, aby zastrašily italskou vládu. Tohle byla americká představa o demokracii, kterou rozpoutali v jedné z evropských zemí v rámci jednotek začleněných pod NATO, když se demokratické volby v Itálii nevyvíjely podle amerických představ. To je prostě něco neuvěřitelného. Premiér Aldo Moro byl znepokojen a tajně se v Římě sešel s generálem De Lorenzem. Byla to ovšem „velmi neobvyklá schůzka mezi premiérem uprostřed politické krize a generálem, který ho hodlal nahradit přísnějším režimem.“ Po schůzce se socialisté v tichosti vzdali svých ministerských postů a vyslali své nejmírnější socialisty do druhé vlády pod Morovým vedením. Po převratu byly stopy po Gladiu zahlazené. O několik let později, v červenci 1968, chtěli vyšetřovatelé vyslechnout velitele Gladia Renza Roccu. Rocca byl ochotný spolupracovat, ale den před svou výpovědí byl ve svém soukromém bytě v Římě nalezen mrtvý s prostřelenou hlavou. Soudce, který začal sledovat stopu atentátu, byl vyššími orgány z případu odvolaný. Není pochyb o tom, že operace Gladio odpovídala zájmům, které sledovali Američané.

Převrat Gladio: Tora Tora

Jenže co se nestalo. Během voleb v roce 1968 totiž spojené hlasy socialistů a komunistů opět porazily křesťanskou DCI, zatímco ulice ovládly demonstrace proti vietnamské válce. Odveta přišla, když Junio Valerio Borghese, přední italský fašista zachráněný po druhé světové válce agentem CIA Jamesem Angletonem, v úzké spolupráci se CIA v Římě v noci 7. prosince 1970 zahájil druhý pravicový puč Gladio v Itálii. Tajná operace měla krycí název Operace Tora Tora podle japonského útoku na americké lodě v Pearl Harboru ze 7. prosince 1941. Plán převratu ve své závěrečné fázi předpokládal zapojení válečných lodí USA a NATO, které byly v pohotovosti ve Středozemním moři. Několik set ozbrojených mužů pod Borgheseho komandem se rozprostřelo po celé zemi, přičemž elitní jednotky se shromáždily v Římě.

Za temné noci se jedné polovojenské jednotce pod velením známého mezinárodního pravicového extremisty Stefana Delle Chiaie podařilo za spoluúčasti policejní stráže proniknout do budovy ministerstva vnitra. Spiklenci si opatřili 180 samopalů, a poslali je z ministerstva v nákladním autě pro své spolupracovníky. Druhá jednotka pod vedením pravičáka a parašutisty Sandra Saccucciho měla za úkol zatýkat politické funkcionáře. Třetí ozbrojená skupina, mezi nimiž byli i karabiniéři, čekala připravená k akci. Tajná jednotka pod velením generála Casera se chystala obsadit ministerstvo obrany v Římě. Oddíl plně ozbrojených mužů pod velením generála Bertiho vybavený pouty se nacházel jen několik set metrů od sídla rozhlasu a televize. Skupina spiklenců pod vedením plukovníka Amose Spiazziho byla té noci na cestě k obsazení Sesto San Giovanni, dělnického předměstí Milána a srdce komunistické volební podpory, kde CIA očekávala silný odpor.

Itálie byla na pokraji pravicového státního převratu. Ten ale nepřišel. Krátce před jednou hodinou v temných ranních hodinách 8. prosince obdržel vůdce puče Borghese záhadný telefonát a puč Gladio byl zastaven. Spiklenci se vrátili do svých kasáren a už obsazené strategické posty byly opuštěné. Kdo uskutečnil po půlnoci záhadný telefonát, který zastavil armádu Gladio? Ředitel CIA William Colby nepřímo naznačil, že to byl sám prezident Richard Nixon. Opět další ukázka americké demokracie v praxi. Proč byl americký puč v Itálii zastavený? Odpověď je poměrně jednoduchá. Členové

italské mafie, které CIA naverbovala na podporu spiklenců, později u soudu vypověděli, že se sovětská rozvědka dozvěděla o plánovaném převratu. Washington i NATO si všimly, že ve Středozemním moři křižovaly četné sovětské lodě. Giovanni Tamburino, vyšetřující soudce z italské Padovy, kriticky prošetřil operaci Tora Tora. Ke svému obrovskému překvapení už v té době objevil zapojení záhadné tajné armády, později zjištěné jako Gladio.

V roce 1974, italský vyšetřující soudce Giovanni Tamburino zatkl generála Vita Miceliho, šéfa italské vojenské tajné služby SID, na základě obvinění z „podpory, založení a organizování tajného sdružení vojáků a civilistů.“ Cílem tohoto tajného sdružení bylo vyprovokovat ozbrojené povstání s cílem dosáhnout nezákonné změny ústavy státu a formy vlády. Generál Vito Miceli při soudním procesu 17. listopadu 1974 zuřivě odhalil existenci armády Gladio skryté jako zvláštní odnož vojenské tajné služby SID:

„Samozřejmě. Ale já sám jsem ji neorganizoval, abych provedl státní převrat. O to mě požádaly Spojené státy a NATO.“

Díky svým vynikajícím transatlantickým kontaktům z toho Miceli vyvázal lehce. Byl propuštěný na kauci a strávil šest měsíců ve vojenské nemocnici. Jenže italská levice pokračovala ve svém triumfu. V celostátních volbách v červnu 1976 dosáhla komunistická PCI svého historicky nejlepšího volebního výsledku, 34,4%, a jasně porazila křesťanskou DCI. V důsledku toho našel úřadující předseda DCI Aldo Moro odvahu přehlasovat americké veto. Americké veto znělo, za žádných okolností nepouštět komunisty do vlády. 16. března 1978 si sbalil do kufru dokumenty „historického kompromisu“ (compromesso storico) a nařídil svému řidiči i bodyguardům, aby ho přivezli do paláce italského parlamentu v Římě, kde byl odhodlaný představit plán na začlenění italských komunistů do výkonné moci. Morovo auto se blížilo ke křižovatce, kde se Via Mario Fani setkává s Via Stresa na rezidenčním předměstí Říma, kde bydlel.

Když náhle zpoza rohu vycouval bílý fiat a zablokoval mu cestu. Moroův řidič musel prudce zabrzdit a doprovodný vůz jedoucí těsně za nimi do nich zezadu narazil. Dva muži z bílého vozu a další čtyři, kteří čekali na ulici, zahájili palbu na pět Morových osobních strážců. Moro po návratu z Washingtonu zneklidněl a požádal o neprůstřelné auto, žádost ale byla zamítnutá. A tak střely prošly autem a jeho bodyguardi byli hned zabití. Jeden z nich dokázal dva výstřely opětovat, ale spolu s dalšími dvěma dosud živými bo-

dyguardy byl z bezprostřední blízkosti doražený. Sám Moro byl zajat a 55 dní držen jako rukojmí v centru Říma. Poté bylo Morovo prostrílené tělo nalezené v kufru opuštěného auta v centru Říma, symbolicky zaparkovaného na půli cesty mezi sídlem křesťanské DCI a sídlem komunistické PCI.

Itálie byla v šoku. Vojenská tajná služba a úřadující premiér Giulio Andreotti z činu okamžitě obvinili levicovou teroristickou organizaci Rudé brigády a zakročili proti levici. Bylo postaveno 72000 zátarasů a prohledáno 37000 domů. Za necelé dva měsíce bylo vyslechnuto více než 6 milionů lidí. Zatímco byl Moro držen v zajetí, jeho manželka Eleonora trávila dny v agónii společně se svými nejbližšími a přáteli a dokonce požádala o pomoc papeže Pavla šestého, dlouholetého přítele svého manžela:

„Řekl mi, že udělá všechno, co bude možné, a vím, že se o to snažil, ale narazil na velký odpor.“

Sám zajatý Moro pochopil, že se stal obětí politického zločinu, ve kterém politická pravice a Amerika orchestrovaly Rudé brigády. Ve svém posledním dopise žádal, aby na jeho pohřbu nebyl přítomen nikdo ze zkorumpované křesťanské DCI:

„Líbejte a hlad'te za mě každého. Tvář po tváři, oko po oku, vlas po vlasu,“ napsal své ženě a dětem s plným vědomím, že umírá. „Každému z nich posílám skrze vaše ruce nesmírnou něhu. Buď silná, má drahá, v této absurdní a nepochopitelné zkoušce. Takové jsou cesty Páně. Vzpomínejte na mě s nesmírnou láskou na všechny naše příbuzné a přátele. A vám i jim všem posílám nejvřelejší objetí jako příslib své věčné lásky. Rád bych svýma malýma, smrtelnýma očima viděl, jak se potom budeme jeden druhému jevit.“

Senátní komise vyšetřující Gladio a masakry podezřívala CIA a italskou vojenskou tajnou službu včetně jejích úderných oddílů Gladio, že operaci Moro organizovaly. Případ proto znovu otevřela, ale s velkým překvapením zjistila, že z archivu ministerstva vnitra záhadně zmizely téměř všechny spisy týkající se únosu a vraždy Mora. Spisy obsahovaly všechny oficiální záznamy telefonních hovorů, dopisy, které si Moro vyměnil s vládou, kontakty s bezpečnostními složkami a zápisy ze schůzek uskutečněných během 55 dnů Morova únosu. Tragická historie Itálie dosáhla svého vrcholu, když v době Nixonova úřadování politická pravice šířila v Itálii terorismus, krev a paniku a přivedla zemi na pokraj občanské války. Teroristé pokládali

bomby na veřejných místech a obviňovali z nich italské komunisty, aby oslabili komunisty a socialisty ve volbách.

Vesnice Peteano: Masivní vyšetřování Gladio

To se týká dalšího příběhu, kterým budu pokračovat. Tento příběh se totiž stal středobodem k obrovskému vyšetřování sítě Gladio v Itálii. V lese poblíž italské vesnice Peteano vybuchla 31. května 1972 bomba nastražená v autě. Bomba těžce zranila jednoho a zabila tři příslušníky italských polo-vojenských policejních sil. Carabinieri byli na místo vylákáni anonymním telefonátem. Při prohlídce opuštěného Fiatu 500 jeden z karabiniérů otevřel kapotu vozu, která bombu spustila. Anonymní telefonát na policii o dva dny později usvědčil Rudé brigády, komunistickou teroristickou skupinu, která se v té době pokoušela změnit mocenskou rovnováhu v Itálii prostřednictvím chladnokrevných atentátů na exponenty státu. Policie okamžitě zasáhla proti italské levici a shromáždila asi 200 komunistů.

Více než deset let se italské obyvatelstvo domnívalo, že teroristický útok v Peteanu spáchaly Rudé brigády. Pak v roce 1984 mladý italský soudce Felice Casson znovu otevřel dlouho spící případ poté, co s překvapením odhalil celou řadu omylů a výmyslů kolem peteanského zvěrstva. Soudce Felice Casson zjistil, že na místě neproběhlo žádné policejní vyšetřování. Zjistil také, že zpráva, která tehdy tvrdila, že v Peteanu byla použita výbušnina, kterou tradičně používaly Rudé brigády, byl podvrh. Marco Morin, expert italské policie na výbušniny, záměrně poskytl falešný posudek. Byl členem italské pravicové organizace „Ordine Nuovo“. Soudci Felice Cassonovi se podařilo prokázat, že výbušnina použitá v Peteanu v rozporu s Morinovou expertizou byla C4, nejsilnější výbušnina, která byla v té době k dispozici a kterou používalo i NATO.

24. února 1972 skupina karabiniérů náhodou objevila poblíž Terstu podzemní sklad zbraní, který obsahoval zbraně, munici a výbušninu C4 identickou s tou, která byla použita v Peteanu. Karabiniéři se domnívali, že odhalili arzenál zločinecké sítě. Po letech se vyšetřováním soudce Felice Cassona podařilo rekonstruovat, že narazili na jeden z více než stovky podzemních arzenálů tajné armády napojené na NATO, která v Itálii nesla krycí název Gladio, v překladu „meč“. Soudce Felice Casson zjistil, že italská vojenská tajná služba a tehdejší vláda vynaložily velké úsilí, aby terstský objev a především jeho širší strategické souvislosti utajily.

Když Felice Casson pokračoval ve vyšetřování záhadných případů Peteano a Terst, s překvapením zjistil, že do teroru v Peteanu nebyla zapojena italská levice, ale italské pravicové skupiny a vojenská tajná služba. Cassonovo vyšetřování odhalilo, že pravicová organizace Ordine Nuovo velmi úzce spolupracovala s italskou vojenskou tajnou službou SID. S tajnou službou také spolupracovaly další organizace jako třeba Avanguardia Nazionale. Společně zosnovaly teror v Peteanu a poté z něj neprávem obvinily militantní krajní italskou levici, Rudé brigády. Soudce Felice Casson identifikoval člena Ordine Nuovo Vincenza Vinciguerra jako muže, který nastražil bombu v Peteanu. Vincenzo Vinciguerra byl jako poslední muž v dlouhém řetězci velení zatčený až několik let po činu. Přiznal se a vypověděl, že byl krytý celou sítí sympatizantů v Itálii i v zahraničí, kteří mu zajistili, aby po útoku mohl uniknout. „Do akce vstoupil celý mechanismus,“ vzpomínal Vinciguerra, „to znamená, že karabiniéři, ministr vnitra, celní služby a vojenské i civilní zpravodajské služby akceptovali ideologické důvody útoku“.

Útok ve vesnici Peteano byl součástí šňůry a řetězce dalších útoků v Itálii. Tato posloupnost začala v roce 1969. V tomto roce krátce před Vánocemi vybuchly na veřejných místech v Římě a Miláně čtyři bomby. Bomby zabily 16 lidí a 80 jich zmrzačily a zranily. Většina z nich byli zemědělci, kteří si po dni stráveném na trhu uložili svůj skromný výdělek do Rolnické banky na milánském náměstí Piazza Fontana. O tomto útoku jsem hovořil v mém nedávném pořadu Privatizace bezpečnosti, který byl jakýmsi volným úvodem k tomuto tématu. Podle ďábelské strategie byli z teroru neprávem obviněni komunisté a krajní levice. Stopy byly zahlazené a okamžitě následovalo zatýkání. Obyvatelstvo jako celek mělo jen malou šanci zjistit pravdu, protože vojenská tajná služba vynaložila velké úsilí, aby zločin ututlala.

Zvěrstva sítě Gladio začleněných do NATO vyvrcholila za slunečného odpoledne během italského státního svátku, kdy 2. srpna 1980 mohutný výbuch rozmetl čekárnu druhé třídy na boloňském nádraží a při výbuchu zabil 85 lidí a dalších 200 vážně zranil a zmrzačil. Boloňský masakr se od té doby řadí mezi největší teroristické útoky, které Evropa ve dvacátém století zažila. Oficiální údaje říkají, že jen v období od 1. ledna 1969 do 31. prosince 1987 došlo v Itálii k, a teď se podržte, 14591 násilným činům s politickým motivem. Tyto činy za sebou zanechaly 491 mrtvých a 1181 zraněných a zmrzačených. Pouze v Itálii. Na rozdíl od Rudých brigád, které skončily

ve vězení, teroristé pravice po každém masakru záhadně unikli, protože, jak Vinciguerra správně podotkl, bezpečnostní aparát italského státu a vojenské tajné služby je chránily.

Vinciguerra ovšem nebyl první, kdo poukázal na souvislost mezi Gladiem, NATO a masakry. Nebyl první, kdo odhalil spiknutí Gladia v Itálii. V roce 1974, italský vyšetřující soudce Giovanni Tamburino zatkl generála Vita Miceliho, šéfa italské vojenské tajné služby SID, na základě obvinění z „podpory, založení a organizování tajného sdružení vojáků a civilistů.“ Jeho zatčení jsem popisoval už před nějakou dobou. V březnu 2001 generál Giandelio Maletti, bývalý šéf italské kontrarozvědky, naznačil, že vedle tajné armády Gladio, italské tajné služby a skupiny italských pravicových teroristů masakry, které zdiskreditovaly italské komunisty, podporoval také Bílý dům ve Washingtonu a americká tajná služba CIA. V procesu s pravicovými extremisty obviněnými z účasti na masakru na náměstí Piazza Fontana generál Maletti vypovídal:

„CIA chtěla podle pokynů své vlády vytvořit italský nacionalismus, který by byl schopen zastavit to, co považovala za skluz doleva, a za tímto účelem možná využila pravicový terorismus.“ Vznikl dojem, že Američané udělají cokoli, aby zastavili sklouzávání Itálie doleva. Nezapomeňte, že tomu velel Richard Nixon a Nixon byl zvláštní člověk. „Velmi inteligentní politik, ale člověk s poněkud neortodoxními iniciativami,“ dodal generál Maletti.

Postupně se začaly odhalovat další osoby, jako například italský velitel Gladia generál Gerardo Serravalle, nebo bývalý italský instruktor Gladia na sardinské základně, důstojník, později ředitel CIA William Colby. Do zprávy Gladio 2000 byly také zařazené výpovědi vybraných členů Gladio. Tajný voják Giuseppe Tarullo, který vstoupil do SIFAR v roce 1961, před senátory vypověděl, že vedle příprav invaze bylo jejich úkolem kontrolovat italské komunisty:

„My mezi námi jsme mluvili také o vnitřním úkolu Gladia. Hovořilo se o tom, že tato struktura a její zahraniční vazby měly být aktivované i proti domácímu rozvratu podporou speciálních jednotek. Domácím rozvratem jsme rozuměli změnu vlády, která by nerespektovala vůli vládnoucí moci.“

Další člen Gladio, Giuseppe Andreotti, to senátorům vyjádřil takto:

„Gladio se chystalo na rozvrat. Struktura Gladio byla odpovědí na vnitřní logiku v tom smyslu, jak jsem už řekl, že musela reagovat na převzetí moci v Itálii režimy nenáviděnými obyvatelstvem ... tedy diktaturami pravice nebo levice.“

Další člen Gladio Manlio Capriata vypovídal před senátory:

„Potvrzuji, že sekce V, tedy organizace Stay-behind, a centrum Gladio na Sardinii, plnila protisubvenční funkci pro případ, že by se k moci dostaly levicové síly.“

Jednotky Gladio, začleněné do struktur NATO a řízené Američany, jsou beze sporu faktem. Nemysleme si, že rokem 1990 to všechno skončilo. Tyto operace se jen přesunuly do podzemí a probíhají ve větším utajení. Cílem je destabilizace Evropy a rozvíjení strategie trvalého napětí. Možná byla součástí této strategie i kauza Anderse Breivika. A celkem pravděpodobně se jednalo i o mnoho teroristických útoků ze šňůry po roce 2015. To jsem řešil v mém pořadu Je Kanada suverénní.

Závěr

Právě do Francie a Německa jakož i do dalších zemí, Španělska, Portugalska, zemí Beneluxu a také Řecka se podíváme v příštím díle, protože i tam jednotky Gladio operovaly stejně silně jako v Itálii. Všechno pod krytím NATO a Američanů.

2. díl

Druhý díl se zabývá tajnou organizací Gladio, která byla vytvořena během studené války NATO a CIA s cílem připravit se na eventuální invazi Sovětského svazu do Evropy. Gladio se později rozšířila do mnoha zemí Evropy a stala se tajnou sítí, která se podílela na sabotážích a teroristických útocích. V pořadu jsou popsány aktivity Gladio v několika zemích Evropy, včetně Francie, Španělska, Portugalska, Belgie, Nizozemska, Lucemburska, Dánska, Německa a Řecka. Závěr pořadu zdůrazňuje, že strategie napětí, kterou Gladio používala, byla dlouhodobá a trvalá.

Úvod

Stručně zrekapituluji, o čem pojednával první díl sítě Gladio. Pověděli jsme si, jak byly jednotky sítě Gladio po celé západní Evropě začleněné do struktur NATO, jakou měly strukturu, zázemí, logistiku, podporu a také kdo je cvičil. Jednak britské SAS a americké Zelené barety. Začal jsem v lůně největšího teroristického režimu na planetě, kterým je Amerika. Pokračoval jsem Velkou Británií a pokračoval jsem sítí Gladio v Itálii. Kdo jste neslyšeli první díl, prosím, abyste měli návaznost, určitě si první díl poslechněte.

Francie

Německá armáda provedla invazi do Francie, kterou po několik let okupovala. 14. června 1940 padla Paříž. Zatímco pravicová část francouzské vojenské a politické elity pod vedením generála Philippa Pétaina spolupracovala s Hitlerovou okupační armádou a vytvořila fašistickou vládu ve Vichy, francouzský generál Charles de Gaulle vytvořil v Londýně francouzskou tajnou službu BCRA. Agenti BCRA byli do Francie vysazováni na padácích a své tajné mise plnili za cenu velmi vysokých ztrát. Svým posláním, výcvikem a vybavením byla BCRA, která byla zrušená ještě před koncem války, předchůdcem francouzské tajné armády. Po invazi v Normandii 6. června 1944 a osvobození Francie pod vedením Spojených států vstoupil generál de Gaulle triumfálně znovu do Paříže a stal se premiérem. Generál Pétain, který spolupracoval s Hitlerem, byl odsouzený k trestu smrti, poté omilostněný a doživotně uvězněný.

S koncem druhé světové války se zrodila Čtvrtá francouzská republika mezi lety 1945 až 1958, která se vyznačovala značně nestabilní politickou a vojenskou situací. Na levici byla velmi populární Francouzská komunistická strana PCF. Na pravici vichističtí kolaboranti v armádě a mocné skupiny ve francouzské podnikatelské společnosti odmítaly, aby se komunisté dostali k vládě. Proti komunistům vystupovala striktně Velká Británie i Amerika. Proto podobně jako v Itálii pokračovala i ve Francii po roce 1945 tajná válka zhruba v linii PCF a komunistických odborů na jedné straně proti CIA a části francouzského politického, vojenského a policejního aparátu na straně druhé.

21. října 1945 proběhly volby, ve kterých zvítězil tábor komunistů a socialistů. Navzdory jejich vítězství jim premiér de Gaulle odmítl přepustit klíčová ministerstva a posty ve vládě. To tvoří příliš interní politické záležitosti, kterým je zbytečné se více do hloubky věnovat. Po rezignaci de Gaulla se konaly další volby 10. listopadu 1946, kde opět zvítězili komunisté. Americký velvyslanec ve Francii Jefferson Caffrey, zarytý antikomunista, týden co týden posílal alarmující zprávy americkému prezidentovi Harry Trumanovi do Bílého domu. Washington a americké tajné služby byly přesvědčené, že PCF musí být napadená a poražená v tajné válce. Z iniciativy amerických

a britských speciálních jednotek SAS byla ve Francii pod krycím názvem „Plan Bleu“ (Modrý plán) vytvořená tajná armáda. Jejím úkolem bylo tajně zabránit mocné komunistické PCF v nástupu k moci. Buňky tajné armády se brzy rozšířily po celé Francii. Zapojeno bylo mnoho agentů a důstojníků tajné služby DGER. Jenže v této službě byli i komunisté, což Američané považovali za bezpečnostní riziko. Proto byla DGER v roce 1946 zrušená a nahrazená novou vojenskou tajnou službou SDECE, která byla ostře protikomunistická.

Tím prohráli komunisté důležitou bitvu v tajné válce ve Francii, protože SDECE se stala jejich nejnebezpečnějším protivníkem. Jenže Modrý plán praskl a byl zveřejněn. Podle tvrzení francouzského ministra vnitra plánovaly CIA a MI6 spolu s francouzskými pravicovými polovojenskými jednotkami v létě 1947 ve Francii státní převrat. V důsledku těchto odhalení následovalo několik zatčení a vyšetřování. Jenže tím to neskončilo. Když v roce 1949 vzniklo NATO s ústředím v Paříži, tajná služba SDECE svou protikomunistickou tajnou válku úzce koordinovala právě s NATO. Francouzská rozvědka SDECE otevřela v dubnu 1951 stanici ve Washingtonu. Vzniklo francouzské Gladio. Jedním z důstojníků CIA ve výslužbě byl Edward Barnes, který působil jako styčný důstojník Gladia. Podle Barnese se francouzský program Stay-behind skládal z několika desítek mužů, které CIA individuálně rekrutovala a ze kterých každý měl vybudovat malou síť vlastních rekrutů. Pařížský zpravodaj Intelligence Newsletter po odhalení tajných armád CIA uvedl, že „tehdejší ředitel francouzské rozvědky nabídl, že dá CIA k dispozici asi 10000 vycvičených a vyzbrojených „vlastenec-kých“ vojáků mimo řady francouzských ozbrojených sil“, vycvičených k zásahu v tajné válce „pro případ, že by se k moci dostala komunistická vláda“.

Aby byla zajištěná materiální nezávislost tajných vojáků, CIA spolu s SDECE zřídily po celé zemi tajné skryšle zbraní Gladio. Na odlehlých místech byly ukryté nejrůznější věci. Téměř všechno, o čem by si lidé mysleli, že by se mohlo hodit, včetně zbraní, výbušnin, zlatých mincí a jízdních kol. Nejvyšší prioritou bylo rádiové vybavení a kódy. Aby síť zůstala přísně tajná, dodržovala se zásada „need-to-know“, která omezovala informace na co nejmenší počet lidí. Italské ministerstvo obrany vědělo, že SDECE spolu se CIA řídí tajnou armádu, která má být proti komunistům. Generál Umberto Broccoli v říjnu 1951 napsal ministru obrany Marrasovi, že tajné armády

existují v Nizozemsku, Belgii, Norsku a Dánsku. Také „Francie už zorganizovala takové operace v Německu a Rakousku a také na svém vlastním státním území až po Pyreneje.“

V době skandálu Gladio v roce 1990 francouzský tisk odhalil, že francouzští členi sítě Gladio absolvovali výcvik v používání zbraní, manipulaci s výbušninami a pozorování a používání vysílaček. Jedno výcvikové středisko se nacházelo nedaleko Orléansu na jih od Paříže, ve výcvikovém středisku v pohoří Pyreneje, poblíž francouzsko-španělských hranic. Druhé bylo v Calvi na severním pobřeží francouzského středomořského ostrova Korsika, poblíž italského velitelství Gladio na ostrově Sardinie. Potom nastal chaos ohledně Alžírsko a severní Afriky na konci Čtvrté republiky, což tvoří zase příliš podrobné záležitosti pro naše účely.

Když bylo v roce 1949 založené NATO, jeho ústředí bylo vybudované ve Francii. Francie tak byla obzvláště zranitelná vůči tajné válce NATO a CIA, jak si stěžoval de Gaulle - neboť spolu s NATO sídlilo v Paříži také tajné velitelské centrum Gladio. To odhalil italský dokument „Zvláštní jednotky SIFAR a operace Gladio“ z června 1959. Pro Bílý dům ve Washingtonu bylo obrovským šokem, když se de Gaulle v únoru 1966 rozhodl postavit Spojeným státům na odpor a nařídil NATO a Američanům, aby své vojenské základny ve Francii buď předaly pod francouzskou kontrolu, nebo je zrušily. Spojené státy a NATO na toto ultimátum nereagovaly, načež de Gaulle 7. března 1966 spektakulárním rozhodnutím vyřadil Francii z vojenského velení NATO a celou organizaci NATO i s jejími agenty pro tajné akce z francouzského území vyhostil. K hněvu Washingtonu a Pentagonu se evropské velitelství NATO muselo přestěhovat do Belgie.

Španělsko

Ve Španělsku se boj militantní pravice proti komunistům a levici neodehrával tajně, ale jako otevřená a brutální válka, která trvala tři roky a vedla k celkovému počtu 600000 obětí. Španělská občanská válka začala 17. července 1936. Totiž vojenský převrat generála Franca a jeho spolupracovníků přišel potom, co 16. února 1936 zvítězila ve volbách levicová reformní vláda. Zatímco v Řecku v roce 1967 vojenský převrat nastolil moc ozbrojených sil za méně než 24 hodin, ve Španělsku v červenci 1936 byl odpor civilistů proti vojenskému převratu tak masivní, že republika bojovala tři roky, než byla nastolená vojenská diktatura pod vedením Franca. Boj byl dlouhý a intenzivní nejen proto, že se velké skupiny španělského obyvatelstva chopily zbraní proti španělské armádě, ale také proto, že se spontánně zformovalo 12 takzvaných mezinárodních brigád, které měly utužit republikánský odpor proti Francovi.

Idealističtí mladí muži a ženy z více než 50 zemí světa se v jedinečném okamžiku v dějinách válečnictví dobrovolně přihlásili do mezinárodních brigád, které nakonec čítaly asi 30 až 40000 členů. Většinu z nich tvořili dělníci, ale vlakem do Španělska se vydali také učitelé, zdravotní sestry, studenti a básníci. Španělští socialisté a komunisté spolu s Mezinárodními brigádami nakonec nedokázali Francův převrat zastavit, protože Hitler a Mussolini fašistického generála podporovali, zatímco vlády Velké Británie, Francie a Spojených států se rozhodly nezasahovat. Obávaly se španělského komunismu více než španělského fašistického diktátora, a tak mlčky souhlasily se smrtí španělské republiky.

27. února 1939 britská vláda ukončila boj Španělské republiky, když oznámila, že uznává Franca za legitimního vůdce Španělska. Hitler a Mussolini si zajistili západní křídlo a dohodli se s Francem, že Španělsko zůstane během druhé světové války neutrální. Po druhé světové válce byl boj proti komunistům v západní Evropě často označován jako boj proti „pátým kolonám“. Tento termín původně označoval tajné fašistické armády a pocházel ze španělské občanské války. Původ tohoto označení pátá kolona je velmi zajímavý, ale o tom jindy. Termín „pátá kolona“ přežil španělskou občan-

skou válku a od té doby se používá pro označení tajných armád nebo skupin ozbrojených diverzantů, které tajně operují v zóně vlivu nepřítele.

Franco vládl železnou pěstí a od roku 1936 do diktátorovy smrti v roce 1975 se ve Španělsku nekonaly žádné svobodné volby. Franco posílil svou pozici na mezinárodním poli, když v roce 1953 uzavřel pakt s Washingtonem a umožnil Spojeným státům rozmístit na španělském území rakety, vojáky, letadla a antény signální rozvědky (SIGINT). Na oplátku se Spojené státy postaraly o to, aby Francovo fašistické Španělsko přes odpor mnoha zemí včetně prominentního Sovětského svazu překonalo svou mezinárodní izolaci a v roce 1955 se stalo členem Světové mírové organizace. Americký ministr zahraničí John Foster Dulles, bratr ředitele CIA Allena Dullese, se setkal s Francem v prosinci 1957 a Francův důvěrný pomocník, námořní důstojník Carrero Blanco, poté obratně kultivoval kontakty diktatury se CIA. Do konce padesátých let se „vazby upevnily a Frankova komunita tajných služeb se stala jedním z nejlepších spojenců CIA v Evropě.“

Franco se spolu s řadou diktátorů v Latinské Americe stal spojencem Washingtonu. Franco po způsobu klasického oligarchy zvyšoval svůj majetek a konzervoval svou moc budováním pyramidy privilegií a korupce. Jeho nejvyšší generálové mohli vydělávat miliony na pochybných obchodech, jejich důstojníci zase dostávali svůj podíl a tak dále po linii. V tomto rámci vojenský aparát a tajné služby nekontrolovatelně vzkvétaly a zabývaly se obchodem se zbraněmi, drogami, mučením, terorem a protiterorem. V roce 1990 vyšlo najevo, že segmenty španělských tajných služeb společně se CIA řídily španělskou buňku Gladio v Las Palmas na španělských Kanárských ostrovech v Atlantiku. Základna byla zřízená už v roce 1948 a působila po celá 60. a 70. léta. Tuto výcvikovou základnu na Kanárech řídili američtí instruktoři. Tuto skutečnost potvrdil v roce 1990 italský plukovník Alberto Vollo. Na stejném místě existovalo také americké zařízení SIGINT.

Frankova diktatura sloužila jako bezpečné útočiště pro mnoho pravických teroristů, kteří se účastnili tajné protikomunistické války v západní Evropě. Italský pravicový extrémista Marco Pozzan, člen italské pravicové organizace Ordine Nuovo, v lednu 1984 prozradil soudci Felici Cassonovi, který později odhalil tajnou armádu Gladio, že se ve Španělsku v posledních letech Frankovy vlády usídlila celá kolonie italských fašistů. Více než 100 kompliců uprchlo z Itálie poté, co kníže Valerio Borghese 7. prosince 1970

zorganizoval neofašistický pokus o svržení italské vlády. Pravicoví extremisté, ke kterým patřil sám Borghese, se přeskupili ve Španělsku pod vedením známého mezinárodního pravicového teroristy Stefana Delle Chiaie, který během převratu se svými muži obsadil ministerstvo vnitra.

Ve Španělsku se Stefan Delle Chiaie spojil s pravicovými extremisty z dalších evropských zemí, včetně například bývalého nacisty Otto Skorzenyho. Skorzeny byl zaměstnaný Frankovou tajnou službou jako bezpečnostní poradce. Najal proto Stefana Delle Chiaie, aby se zaměřil na Frankovy odpůrce ve Španělsku i v zahraničí. Stefan Delle Chiaie provedl více než tisíc krvavých útoků, včetně odhadem 50 vražd. Tajná válka ve Španělsku se vyznačovala atentáty a teroristickými činy. Členové tajné armády Stefana Delle Chiaie, včetně italského pravičáka Alda Tiseie, se později italským soudcům přiznali, že během svého španělského exilu sledovali a zabíjeli antifašisty jménem španělské tajné služby. Po Francově smrti v roce 1975 se Stefan Delle Chiaie rozhodl, že Španělsko už není bezpečným místem, a odešel do Chile.

Tam ho pravicový diktátor Pinochet dosazený CIA naverboval, aby pronásledoval a zabíjel chilské opozičníky v rámci „operace Condor“ po celé Jižní Americe. Stefano Delle Chiaie, narozený v Itálii v roce 1936, zůstává nejznámějším teroristou, členem tajných armád, které tajně bojovaly proti komunismu v Evropě i v zahraničí. Pravicový terorista zůstával nebezpečím pro levicová hnutí po celém světě, ale po útěku ze Španělska se na starý kontinent vracel jen zřídka, s výjimkou roku 1980, kdy byl italskou policií podezříván, že se vrátil do Itálie, aby provedl krvavý masakr na boloňské železnici. Ve věku 51 let byl nedotknutelný terorista nakonec zatčený 27. března 1987 v hlavním městě Venezuely Caracasu místní tajnou službou. Jen o několik hodin později byli na místě přítomní agenti italské tajné služby a CIA.

Když Franco nejasně očekával konec svých dnů, povýšil v červnu 1973 svého styčného důstojníka CIA a mistra tajných služeb Carrera Blanca na post španělského premiéra. Přesto byl Blanco kvůli své brutalitě nenáviděný velkou částí obyvatelstva. V prosinci téhož roku najel svým autem na minu nastraženou ETA a byl rozmetaný. Španělská a francouzská teroristická organizace ETA, bojující za nezávislost Baskicka se atentátem na Blanca stala nebezpečným nepřítelem státu.

Nicméně Španělsko dlouhou dobu poskytovalo Američanům právo umístit na svém území americké jaderné rakety a ve svých přístavech vojenské lodě a ponorky. Španělsko se stalo oficiálním členem NATO v roce 1982, ale italský generál Serravalle prozradil, že neoficiální kontakty probíhaly mnohem dříve. Španělsko, jak se generál vyjádřil, „nevstoupilo do dveří, ale přišlo oknem“. Španělská tajná armáda se například v březnu 1973 na pozvání Spojených států zúčastnila v německém Bavorsku cvičení Gladio Stay-behind, kterému velely americké síly v Evropě.

Portugalsko

Jak jsem zmínil, zemi, kde operovaly jednotky sítě Gladio, bylo 14. Kdybych měl každý stát probírat podrobně, tento pořad by byl jednak nudný, a jednak přílišně dlouhý. Proto budu další země probírat jen ve zkratce. V květnu 1926 provedl generál Gomes da Costa v Portugalsku vojenský převrat, zrušil ústavu i parlament a změnil zemi v diktaturu. Po něm se k moci dostal diktátor Salazar. Během španělské občanské války Salazar podporoval vojáky a zásobami pravicového diktátora Franca v sousedním Španělsku. Poté se oba diktátoři ve strategickém pravicovém spojení, které účinně chránilo velké části západní fronty, zaručili Hitlerovi a Mussolinimu, že Portugalsko zůstane neutrální i během druhé světové války.

Existence tajných armád napojených na CIA a NATO v Portugalsku byla poprvé odhalena v roce 1990 po odhalení italského Gladia Stay-behind. Mezinárodní tisk odhalil, že „v Portugalsku jedna lisabonská rozhlasová stanice oznámila, že buňky sítě spojené s operací Gladio působily v 50. letech na obranu pravicové diktatury doktora Salazara.“ Portugalský deník O Jornal informoval ohromené publikum v zemi, že „tajná síť, vybudovaná v lůně NATO a financovaná CIA, jejíž existenci nedávno odhalil Giulio Andreotti, měla v šedesátých a sedmdesátých letech v Portugalsku pobočku.“ Jmenovala se Aginter Press a podílela se na vražedných operacích v Portugalsku i v portugalských koloniích v Africe. Tuto tajemnou a brutální organizaci podporovala CIA a řídili ji evropští pravicoví důstojníci, kteří s pomocí PIDE verbovali fašistické bojovníky. Vyšetřování italského senátu týkající se Gladia a tajné války a masakrů v Itálii odhalilo, že italští pravicoví extrémisté byli také vycvičení agenturou Aginter Press. Aginter Press, jak konstatovala italská zpráva o Gladiu, byla ve skutečnosti informačním centrem přímo napojeným na CIA a portugalskou tajnou službu, které se specializovalo na provokační operace.

Belgie

Za druhé světové války byla Belgie poražená a obsazena německými vojsky. Belgická vláda byla nucena uprchnout do Londýna a zůstala v exilu až do osvobození Evropy spojeneckými vojsky. Během exilu v Londýně navázala belgická vláda a armáda úzké vztahy s Brity, když oba národy spolupracovaly za účelem vytvoření tajných armád v okupované Belgii. Od léta 1942 Britové zřídili v Belgii sklady zbraní a postavili a vycvičili tajnou armádu. Britové řídili dostupnost vysílaček a letadel pro přepravu mužů a materiálu a z Londýna kontrolovali logistiku a řídili výcvik a vyslýchání agentů, kteří byli tajně vysláni do okupované Belgie. Vedle provádění sabotážních operací proti německým okupantům tajná belgická armáda shromažďovala informace, které agenti předávali do Londýna rádiem, písemně nebo na mikrofilmch.

Síť Gladio Stay-Behind působila po válce v Belgii dál. Po dni D a osvobození Belgie byly Spojené státy i Anglie znepokojeny silou belgických komunistů. Stejně jako v Itálii a Francii, i v Belgii se komunisté těšili velkému respektu obyvatelstva pro svou odvahu a významnou roli v odbojovém boji proti nacistům. Jednotky Gladio v Belgii spolupracovaly na tajné ose přes belgickou, britskou a americkou tajnou službu. Gladio v Belgii bylo šikovně ukryté v pěti odděleních uvnitř belgické vojenské tajné služby. Bylo proto extrémně obtížné je v rámci NATO vystopovat, třebaže po vyhnání NATO z Francie se sídlo aliance přestěhovalo právě do Belgie. Aby byla belgická Gladio schopná operovat nezávisle na pravidelných silách, byla belgická tajná armáda stejně jako všechny Gladio na celém kontinentu, vybavená tajnými sklady zbraní rozmístěnými po celé zemi. Sklady obsahovaly zbraně, munici, zlaté mince a výbušniny, ale také výkonná vysílací zařízení Harpoon. Ty jsem probíral na začátku prvního dílu.

Se sítí Gladio byly nepřímě spojované takzvané brabantské masakry. Šlo o sérii brutálních a záhadných teroristických útoků provedených v geografické oblasti kolem Bruselu zvané Brabant mezi lety 1983 až 1985, při kterých zemřelo 28 lidí a mnoho dalších bylo zraněno. Brabantské masakry zanechaly v Belgii šok a zůstávají nejtraumatičtější epizodou nejnovějších belgických dějin. Brabantské masakry patří k nejhorším případům terorismu,

kteřé západní Evropa zažila ve druhé polovině dvacátého století. Pod pojem „brabantské masakry“ je zahrnuto celkem 16 ozbrojených útoků. První z nich se odehrál 14. srpna 1982 a jednalo se o ozbrojený útok na obchod s potravinami v belgickém městě Maubeuge v kraji Brabant. Poslední z nich, útok na řetězec supermarketů, se odehrál 9. listopadu 1985 v belgickém městě Aalst, také v kraji Brabant. Dalšíh 14 útoků, které se všechny odehrály v kraji Brabant, bylo dvakrát zaměřeno na restauraci, jednou na taxikáře, jednou na klenotnictví, jednou na textilní továrnu, jednou na obchod s potravinami a pětkrát na supermarket v pěti různých městech. Policie si všimla, že při všech útocích byly ukradené jen velmi malé částky peněz, často méně než 5000 liber, a zároveň byla použita obrovská brutalita a profesionalita.

Cílem brabantských masakrů bylo zasáhnout strach do morku kostí belgického obyvatelstva. Tento cíl byl splněný, jak dokládá přepadení supermarketu v Aalstu 9. listopadu 1985. Významné datum vánočního období, 9. listopad, je v Belgii dnem svatého Martina, místního Ježíška, a děti v předvečer nechávají před domem mrkev pro koně svatého Martina a jdou spát s přáním krásných vánočních dářků. Druhý den ráno, v rušnou sobotu, lidé spěchali do supermarketu, aby nakoupili na poslední chvíli. Co se dělo potom, bylo rekonstruováno z výpovědí svědků. Před supermarketem zaparkoval Volkswagen GTI a z auta vystoupili tři ozbrojení muži s kuklami na hlavách. Nejvyšší z trojice zvedl brokovnici s pumpičkou, zahájil palbu z bezprostřední blízkosti a chladnokrevně na místě dorazil dva nakupující. Po příchodu k pokladně začal náhodně střílet na všechno, co se pohnulo. Vyděšení nakupující v uličkách supermarketu se před třemi maskovanými střelci mohli jen stěží ukrýt nebo schovat. Při následném masakru zemřelo osm lidí, včetně celé rodiny, a dalších sedm bylo zraněno. U pokladen supermarketu byli chladnokrevně zlikvidováni manželé a jejich čtrnáctiletá dcera. Další otec a jeho devítiletá dcera byli zabití v autě při pokusu o útek.

Kořist z přepadení činila pouhých pár tisíc liber, které byly později nalezené v kanále v neotevřeném pytli. Vrahové beze stopy uprchli a od té doby nebyli identifikováni, zatčeni ani souzeni. Aktéři série známé jako brabantské masakry zůstávají dodnes neznámí. Svědci a odborníci se shodli, že tyto masakry nebyly dílem drobných zločinců, ale krvavými operacemi elitních profesionálů. To platilo jak pro klidný a profesionální způsob, jakým řešili situace a své zbraně, tak i pro to, jak bezohledně ujižděli se svými auty přímo

pod noseem belgické policie. Vždycky operovali ve velmi malých skupinách. Nejvyšší muž přítomný také v Aalstu, kterému svědci a novináři začali říkat „obr“, se při útocích znovu a znovu objevoval, dával rozkazy a střílel ze své brokovnice italské výroby. Brutalita byla jejich poznávacím znamením. Navzdory rozsáhlým vyšetřováním nebyly Gladio Stay-Behind přímo spojení s těmito brabantskými masakry. Belgičtí ministři obrany a vnitra nebyli ochotní prozradit jména teroristů ani třem vybraným soudcům. Měli tedy co tajit. O brabantských masakrech jsem shromáždil obrovské množství materiálů, ale pro naše účely by to bylo přílišné zabíhání do podrobností.

Nizozemsko

Stejně jako v sousední Belgii vznikla i v Nizozemsku tajná armáda Stay-behind na základě okupačních zkušeností země z druhé světové války. Během války navázali Nizozemci a Britové důvěrné vztahy a Londýn radil Nizozemcům při reorganizaci jejich zničeného a chaotického aparátu tajných služeb. Nizozemci po válce pěstovali tajné kontakty jak s britskou MI6 tak americkou CIA. Nizozemská centrála Gladio Stay-Behind byla zřízená v Americe se souhlasem CIA. Další tajná nizozemská exilová základna byla zřízená ve Španělsku, kde tehdy vládl fašistický diktátor Franco.

Lucembursko

Lucembursko vstoupilo do NATO při jeho založení v roce 1949 a poté byly tajné sítě Gladio v Lucembursku koordinovány vojenskou aliancí. Agenty této sítě Gladio Stay-behind rekrutovala nizozemská tajná služba na základě dobrovolnosti a podle kritérií týkajících se jejich profese a místa bydliště. Lucemburská Gladio Stay-behind byla v 80. letech vybavená také moderními komunikačními stanicemi Harpoon: „Tyto osoby, řízené prostřednictvím rádiového spojení, měly za úkol plnit tajné mise na vlastní nebezpečí a v kontextu nepřátelské kontroly oblasti.“

Dánsko

Dánská tajná pobytová armáda Gladio Stay-Behind nesla krycí název „Absalon“. Absalon bylo jméno středověkého dánského biskupa, který s mečem v ruce porazil ve středověku Rusy. Velká bronzová socha Absalona na koni v bojové výstroji dodnes stojí v dánském hlavním městě Kodani. Dočkala se náhlého zvýšení pozornosti, když dánský tisk v listopadu 1990 přinesl titulek, že „skupina „Absalon“ postavená CIA a podporovaná NATO se připravovala proti komunistickému převzetí moci v Dánsku.“ Bývalý ředitel CIA William Colby ve své knize prozradil, že se sám podílel na vytváření sítě Stay-behind ve Skandinávii, když působil jako mladší agent v centrále CIA ve Stockholmu. Tyto sítě musely být koordinované s plány NATO, jejich vysílačky musely být napojené na budoucí exilové místo a specializované vybavení muselo být zajištěné před CIA a tajně ukryté v zasnežených úkrytech pro pozdější použití.

William Colby byl členem světově rozsáhlé laické katolické organizace Opus Dei, kterou bychom mohli moderním termínem nazvat pravicovou. Opus Dei hrála ústřední roli při zřizování Gladia v celé Evropě a také v Dánsku. Opus Dei a dalším organizacím se budu věnovat v navazujících pořadech o Vatikánu a spojení s italskou mafií a CIA. Teď se tím nebudeme rozptylovat. Dánské noviny se s Colbym znovu spojily koncem roku 1990 a zjistily, že tajemství Gladia jsou stále velmi přísně střežená. William Colby ovšem prozradil, že „jeho dánskou kontaktní osobou“ pro síť Gladio byl Ebbe Munck, ústřední postava dánské tajné služby a bývalý člen odbojového hnutí, který později vstoupil do diplomacie a stal se poradcem dánské královny Margarethe. Dánský tisk přinesl v roce 1991 titulek „CIA poslala zbraně do Dánska“ s citací dokumentu o dodávkách zbraní CIA nalezeného v americkém národním archivu. Ručně psané memorandum amerického generála G C Stewarda, který byl v 50. letech zodpovědný za americkou vojenskou pomoc Evropě, bylo datované 10. února 1953 a adresované náčelníkovi Skupiny poradců pro vojenskou pomoc v Kodani.

Německo

Zakládání organizací Stay-Behind zemí NATO začalo už krátce po skončení druhé světové války. Po porážce Německa v roce 1945 byly chaotické poválečné podmínky ideální pro založení Stay-Behind Spojenými státy. Jako okupační mocnost kontrolovaly americké armády území společně s francouzskými, britskými a sovětskými jednotkami v jejich zónách. Kdo jste poslouchali můj trojdílný cyklus Utajení démoni nacismu, tak už víte, že Spojené státy tajně verbovaly bývalé nacisty do německé pobytové sítě. Uprostřed odhalení Gladio v roce 1990 soukromá televizní stanice RTL šokovala německou veřejnost, když ve speciální reportáži o Gladiu odhalila, že součástí německé sítě Gladio byli i bývalí příslušníci obávaných Hitlerových SS, kteří za Hitlera lovili komunisty. Přísně tajná zpráva generálního štábu americké armády z 28. března 1949 Overall Strategic Concepts zdůrazňovala, že Německo „má vynikající potenciál vycvičených mužů jak pro podzemní, tak pro tajné armádní zálohy jednotek Stay-behind.“

Na příkaz Pentagonu ve Washingtonu nově vytvořený americký kontrarozvědňý sbor sledoval německé nacisty a přiváděl je k norimberským procesům. Americký kontrarozvědňý sbor také tajně verboval vybrané pravicevé extremisty pro protikomunistickou armádu. Byli zachráněni prominentní nacisté jako Klaus Barbie, zvaný řezník z Lyonu, ale také Reinhard Gehlen. CIA a Gehlenova síť ORG podepsaly kontakty o spolupráci a do Německa byl vyslaný vysoký důstojník CIA James Critchfield. Critchfield monitoroval Gehlenovu službu a dbal na to, aby mu byla vždy předána jména 150 nejvyšších důstojníků Gehlenovy služby. Pro každého z nich CIA vytvořila složku. Německá tajná služba tak byla pevně v rukou Američanů.

Když v roce 1990 vypukl skandál Gladio, nejmenovaný bývalý zpravodajský pracovník NATO vysvětlil, že tajná akční složka CIA pod vedením Franka Wisnera za účelem vytvoření německé tajné armády „začlenila do svého programu špionážní složku, kterou řídil Hitlerův šéf špionáže Reinhard Gehlen.“ To je dobře známo, protože Gehlen byl duchovním otcem Stay Behind v Německu a jeho role byla západoněmeckému vůdci Konradu Adenauerovi známá od samého počátku. Podle nejmenovaného důstojníka NATO americký prezident Harry Truman a německý kancléř Konrad Ade-

nauer „podepsali v květnu 1955 s Američany tajný protokol o vstupu Západního Německa do NATO.“

V dokumentu bylo dohodnuto, že západoněmecké orgány se zdrží aktivního právního stíhání známých pravicových extremistů. V Německu byla v roce 1952 odhalena jedna z amerických sítí ovládaných nacisty s názvem Bund Deutscher Jugend a její pobytová Technischer Dienst. Právě bývalý nacist Klaus Barbie hrál vedoucí úlohu při zakládání této německé Gladio Stay-behind. Jako první byla odhalena buňka Stay-Behind v Hesensku, ale ukázalo se, že Gladio operovaly i v dalších spolkových státech. V květnu 1955 se Německo stalo členem NATO. Přesně tak jako ostatní pobytové tajné armády byla německá síť, prostřednictvím tajné služby BND, začleněna do plánování tajné neortodoxní války NATO.

Řecko

Italská vojska Benita Mussoliniho zaútočila v roce 1940 na Řecko, ale byla poražená masivním odporem řeckého obyvatelstva. Hitler, který Mussoliniho neúspěch sledoval s nelibostí, vyslal v roce 1941 svá německá vojska, která zemi dobyla a předala ji pod kontrolu mocností Osy. Řekové opět zorganizovali masivní odbojovou operaci a po celou dobu války se německá armáda potýkala s velkými problémy, jak udržet zemi pod kontrolou. Stejně jako v Itálii a Francii i v Řecku dominovali nejsilnější odbojové organizaci proti fašistické okupaci komunisté. ELAS, Lidová osvobozenecká armáda, byla založena z iniciativy Komunistické strany Řecka KKE několik měsíců po německé invazi. Její partyzáni se pohybovali napříč celým levým politickým spektrem a v jejich řadách bojovalo mnoho žen, kněží a dokonce i někteří arcibiskupové.

ELAS byla trnem v oku nacistům. Při svých operacích byla ELAS podporovaná britskou tajnou armádou, jejíž důstojníci radili ELAS na místě a dodávali jí zbraně a munici. Mezi řeckými odbojáři ELAS a styčnými důstojníky britské tajné armády vzniklo mnoho osobních přátelství. Bratři ve zbrani se však náhle rozešli, když se premiér Winston Churchill v březnu 1943 rozhodl zastavit veškerou podporu ELAS. Obával se, že by se Řecko po porážce mocností Osy mohlo dostat pod kontrolu komunistů. Aby Londýn minimalizoval moc řeckých komunistů a socialistů, plánoval po válce znovu dosadit řeckého konzervativního krále spolu s pravicovou vládou. To bylo obsažené v zásadní směrnicí britského ministerstva zahraničí z 20. března 1943. Král ovšem nebyl mezi mnoha Řeky příliš populární potom, co spolupracoval s fašistickým diktátorem Metaxasem.

Metaxas, inspirovaný Mussolinim a Hitlerem, zavedl během své vlády na konci 30. let fašistický pozdrav, pevně vztyčenou pravou ruku, a také brutální tajnou policii. Přesto Londýn pokračoval v konzervativní politice podpory řeckého krále. Obrat Britů byl pro ELAS šokem. Její potíže se ještě zvětšily, když bývalí nacističtí kolaboranti a pravicové speciální jednotky, začaly pronásledovat a zabíjet odbojáře ELAS. Komunisté z ELAS ale měli obrovskou podporu. Proto se Churchill rozhodl koncem roku 1944, že je třeba udělat něco víc, aby se řeckým komunistům zabránilo dosáhnout mocenských po-

zic. Churchill proto vydal rozkaz, že je třeba vytvořit novou řeckou pravicovou tajnou armádu.

Následně byla založená nová jednotka řecké armády, která se začala nazývat různě. Řecká horská brigáda nebo Řecké útočné síly. Londýn tedy otevřeně podporoval brutální fašisty v Řecku. Komunistická ELAS ovšem dosáhla vítězství nad německými okupanty a Hitler byl nucen stáhnout své vojáky i z Řecka. Churchill chtěl proto ELAS odzbrojit. Ti souhlasili v případě, že se odzbrojí i řecké fašistické gardy. Protože Velká Británie odmítla odzbrojit tajnou pravicovou armádu, konala se 3. prosince 1944, pouhých šest týdnů po vytačení německých okupačních sil ze země, v Aténách velká demokratická demonstrace proti britskému vměšování do poválečné vlády v Řecku.

Organizátoři demonstrace dali jasně najevo, že chtějí proti Britům bojovat mírovými prostředky. Krátce po jedenácté hodině dopoledne toho dne vstoupila na náměstí Syntagma v Aténách skupina řeckých demonstrantů v počtu 200 až 600 osob. Mezi lidmi v této skupině byly i svátečně naladěné ženy a děti. Na náměstí je přivítala řada ozbrojených mužů, pestrá sbírka policistů, mezi kterými byli pravděpodobně i příslušníci řeckých zásahových jednotek. Na střechách byly rozmístěné britské jednotky a policisté se samopaly. Atmosféra byla napjatá.

Náhle a bez varování se pokojná demonstrace změnila v masakr, když zazněl povel: „Střílejte do těch bastardů“. Na neozbrojené demonstranty, kteří se rozprchli do všech stran, se sneslo krupobití kulek. Masakr trval téměř hodinu. Zemřelo 25 protestujících, včetně šestiletého chlapce, a 148 jich bylo zraněno. Nedlouho po zabíjení dorazila hlavní skupina protestujících. V projevu pozoruhodné zdrženlivosti, 60000 Řeků uspořádalo zcela pokojné, emotivní a slavnostní shromáždění mezi mrtvolami svých kolegů. Transparenty potřísněné krví zabitých požadovaly, aby se Britové nemíchali do řeckých záležitostí. Po této demonstraci síly, Britové znovu dosadili krále, a ELAS odevzdala Britům své zbraně výměnou za slíbené celonárodní demokratické volby, které se konaly v březnu 1946.

„Protože Britové Řecko okupovali, volby bojkotovali. Díky tomu zvítězila pravice. Začala masivní zatýkání členů levice, ze kterých mnozí byli mučeni v nechvalně známých vězeňských táborech na ostrovech. S rostoucí frustrací řecké levice se část z nich přezbrojila, odešla do hor a na podzim

1946 zahájila občanskou válku proti Britům a místní pravici. Británie, vyčerpaná světovou válkou, už nedokázala zemi kontrolovat a počátkem roku 1947 požádala Spojené státy o podporu. Prezident Harry Truman svou slavnou „Trumanovou doktrínou“ v březnu 1947 dokázal přesvědčit americký Kongres, aby v Řecku otevřeně zasáhl. Řecko bylo první zemí, do které Spojené státy vtrhly. V Řecku se vylodily americké jednotky s těžkou vojenskou technikou. Levicové partyzánské síly čítající asi 20000 mužů a žen, rozptýlené v řeckých horách, byly v přesile šest ku jedné. Americké speciální jednotky se totiž spojily s Hellenic Raiding Force a dalšími jednotkami řecké pravice. Když si Stalin uvědomil, že občanská válka v Řecku by mohla vést ke konfrontaci velmocí, byla Jugoslávie v roce 1948 vyloučená ze sovětského bloku, načež dodávky zbraní pro řecké partyzány ustaly. Jejich situace se stala zoufalou, protože Řecké útočné síly operující pod velením Američanů byly výborně vybavené, a nabývaly na síle.

Američané tajně zahájily operaci „Torch“ a k porážce řeckých partyzánů použily chemickou válku, když na Řecko svrhly tisíce litrů napalmu. Opět americká demokracie v praxi. Koncem roku 1948 se řecký odboj, který na domácí půdě porazil německé nacisty i britské jednotky, zhroutil. Konec občanské války znamenal naprosté vítězství řecké pravice a jejího patrona, Ameriky. CIA investovala do tajné řecké armády miliony a poblíž hory Olymp ve východním a středním Řecku vybudovala celý komplex chat a výcvikových středisek. Tady se příslušníci Hellenic Raiding Force učili od instruktorů CIA nejrůznějším dovednostem včetně lyžování, parašutistického výcviku a potápění. Po celém Řecku bylo vybudováno asi 800 tajných skladů zbraní, zatímco tajná armáda údajně čítala až 1500 důstojníků. Do nich bylo třeba okamžitě naverbovat dalších 2000, aby jádro Hellenic Raiding Force tvořilo 3500 elitních vojáků. Řecko-americkým důstojníkem CIA, který hrál hlavní roli při vytváření a řízení tajné řecké armády, byl Thomas Karamessines. Karamessines zřídil pobočku CIA v Řecku, která se nacházela v Aténách v pátém patře světlé monolitické budovy Tamion kousek od náměstí Syntagma.

Během několika let čítala pobočka CIA více než 100 agentů na plný úvazek. Většina z nich byla řecko-amerického původu jako sám Karamessines. A Atény se staly centrem všech aktivit CIA na Balkáně a Blízkém východě až po Írán. Karamessines byl v roce 1958 přeložený do Říma, kde jako šéf

pobočky CIA řídil italské Gladio a boj proti italským komunistům. CIA měla osvědčené důstojníky, které točila a rotovala na potřebných místech. Řecko vstoupilo do NATO v roce 1952 a do té doby „se zformovalo do mimořádně spolehlivého spojence, klienta Spojených států.“ Bylo dobře integrované do systému NATO. CIA a řecká armáda tajně spolupracovaly na společném vedení, výcviku a vybavení tajné armády Hellenic Raiding Force pod vedením polního maršála Alexandra Papagose. Tajná armáda CIA byla nejcennějším přínosem pro ovlivňování politické situace v Řecku. Řečtí důstojníci byli velmi hrdí na to, že byli vybráni do speciální jednotky poté, co absolvovali speciální výcvik v zahraničí.

Řecká tajná armáda byla prostřednictvím CIA napojená také na NATO a na bytové velitelské centrum v Bruselu. Členové této řecké tajné armády Gladio byli vyškolení CIA ve vojenských postupech. Většina polovojenských skupin se cvičila ve dvou táborech: jeden poblíž Volosu a druhý na hoře Olympos. Po úvodních výcvikových sezeních tyto skupiny cvičily v izolovaných oblastech na ostrově Pindos a v horách poblíž Floriny. Stejně jako všechny tajné armády v západní Evropě řízené CIA byly řecké jednotky vybavené lehkými zbraněmi ukrytými ve zbrojních skrýších. „Tyto partyzánské skupiny byly vyzbrojené automatickými zbraněmi a také malými horskými minomety.“ Zbraně byly uloženy na několika místech. Většina vojenských zásob byla ukryta v zemi a v jeskyních. Každý člen těchto polovojenských skupin věděl, kde jsou tyto zbraně ukryté, aby se mohl sám bez rozkazu zmobilizovat na určené místo.

Tajná spolupráce mezi americkou tajnou službou, řeckou armádou a řeckou vládou byla opakovaně potvrzená v tajných dokumentech, o jejichž existenci se řecká veřejnost s jistým překvapením dozvěděla během odhalení Gladia v roce 1990. Patřil k nim dokument o řecké tajné armádě z 25. března 1955, který za CIA podepsal americký generál Trascott, náčelník generálního štábu řecké armády Konstantin Dovas a také řecký premiér Alexander Papagos. 3. května 1960 zúčastněné strany znovu potvrdily dohodu o řecké tajné armádě.

Nikoho jistě nepřekvapí, že CIA a skupiny Gladio hrály také roli v řeckém plukovníckém puči v roce 1967: „Skupina Gladio se podílela na kampani teroristických bombových útoků, ze kterých byla obviňovaná levice.“ Proto se dva dny před zahájením volební kampaně, dostala vojenským pučem

k moci junta vedená Georgem Papadopulosem, členem řecké zpravodajské služby KYP. George Papadopoulos byl od roku 1952 na výplatní listině CIA. Tím vyvrcholilo období, kdy Řecko postihla „zdivočelá zpravodajská služba“ a „stínová vláda s pravomocemi mimo kontrolu oficiálních politických vůdců Řecka.“

Gladio jako černá ruka po Evropě

Po odhalení italského premiéra Giulia Andreottiho skandál Gladio překročil italské hranice, když 30. října 1990 bývalý socialistický premiér Řecka Andreas Papandreu řeckému deníku Ta Nea potvrdil, že v roce 1984 i on objevil v Řecku tajnou strukturu NATO velmi podobnou italskému Gladiu, kterou nařídil rozpustit. V Řecku následovaly vášnivé výzvy k parlamentnímu vyšetřování tajné armády a jejího podezření z účasti na pravcovém vojenském puči v roce 1967, které ovšem byly ze strany úřadující konzervativní vlády zamítnuté.

Z Řecka se skandál přehnal do Německa, kde 5. listopadu 1990 poslanec za Zelené Manfred Such, který se o skandálu dozvěděl z německého deníku TAZ, oficiálně požádal německou vládu Helmuta Kohla, aby se vyjádřila k podezření na existenci struktur Gladio v Německu. Zatímco německé ministerstvo obrany zvažovalo strategii, jak žádost vyřídit, soukromá televizní stanice RTL šokovala německou veřejnost, když ve speciální reportáži o Gladiu odhalila, že součástí německé sítě Gladio byli bývalí příslušníci Hitlerových zvláštních jednotek SS.

V Belgii 7. listopadu 1990 večer vystoupil socialistický ministr obrany Guy Coeme před zaskočenou veřejností, když potvrdil, že tajná armáda napojená na NATO existovala i v Belgii. Prohlášení vydal s nepřímým odkazem na masakry v Brabantu v 80. letech, během kterých byli lidé zastřeleni tajemnými muži v černém v několika supermarketech.

Ve Francii se vláda socialistického prezidenta Françoise Mitteranda snažila vyhnout dalším rozpakům, když 9. listopadu 1990 jeden nízký úředník prohlásil, že ve Francii byla tajná armáda už dávno rozpuštěná. Kromě toho generál Constantin Melnik, šéf francouzských tajných služeb v letech 1959 až 1962, v předním francouzském deníku rozšířil fámu, že francouzské Gladio „bylo pravděpodobně rozpuštěné už po Stalinově smrti v roce 1953 a určitě už neexistovalo v době, kdy byl De Gaulle prezidentem Francie (tedy po roce 1958)“. Když v roce 1966 francouzský prezident Charles de Gaulle vyhnal NATO z Francie, musela se evropská centrála vojenské aliance k velkému hněvu Pentagonu a amerického prezidenta Lyndona Johnsona přestěhovat z Paříže do Bruselu.

Ve Velké Británii byla situace obdobná. Když britský tisk den za dnem téma Gladio stále otevíral, britský ministr obrany Tom King se snažil tuto důkladně znepokojující záležitost vyřešit nenuceným vtípem: *„Nejsem si jistý, za jakým konkrétním horkým bramborem se honíte. Zní to úžasně vzrušujícím způsobem, ale obávám se, že se v tom docela nevyznám. O Perském zálivu jsem informován lépe.“*

V Nizozemsku se premiér Ruud Lubbers, který byl ve funkci od roku 1982, rozhodl citlivé téma řešit dopisem parlamentu z 13. listopadu 1990, ve kterém potvrdil existenci tajné armády také v Nizozemsku.

V sousedním Lucembursku vystoupil 14. listopadu 1990 premiér Jacques Santer před parlamentem a potvrdil, že tajná armáda napojená na NATO existovala i v Lucembursku.

Když mezinárodní tisk přinesl zprávu, že „v Portugalsku lisabonská rozhlasová stanice oznámila, že buňky sítě spojené s operací Gladio působily v 50. letech na obranu pravicové diktatury doktora Salazara“, reagovala vládnoucí vláda paušálním odmítnutím. Portugalský ministr obrany Fernando Nogueira 16. listopadu 1990 prohlásil, že nemá žádné informace o existenci jakékoliv pobočky Gladio v Portugalsku.

V sousedním Španělsku, kde podobně jako v Portugalsku vládla pravicová diktatura, která bojovala proti politické opozici terorem a mučením, považoval Alberto Oliart, ministr obrany na počátku 80. let, za „dětinskou“ otázku, zda i za diktátora Franca existovala v zemi tajná pravicová armáda, protože tady bylo Gladio přímo ukotvené ve vládě, jak prohlásil. Jak víme, v červenci 1936 provedl fašistický diktátor Franco státní převrat proti španělské levicové vládě a v následné občanské válce porazil opozici a španělské komunisty, přičemž se těšil tiché podpoře vlád v Londýně, Washingtonu a Paříži.

V Dánsku byl ministr obrany Knud Enggaard kvůli tlaku veřejnosti nucený zaujmout stanovisko před dánským parlamentem, kde 21. listopadu 1990 odmítl tvrzení, že by v Dánsku byla vybudovaná „jakákoli“ organizace CIA podporovaná NATO.

V Turecku zaujala vládnoucí elita k otázce Gladio stanovisko 3. prosince 1990, kdy generál Dogan Beyazit, prezident operačního oddělení turecké armády, a generál Kemal Yilmaz, náčelník tureckých speciálních sil, potvrdili

tisku existenci tajné armády NATO v Turecku řízené „oddělením speciálního boje“.

Podobné to bylo v ostatních zemích Evropy.

Vzhledem k dalekosáhlým odhalením v celé západní Evropě se skandálem Gladio zabýval 22. listopadu 1990 také parlament Evropské unie. V té době čítala EU 12 zemí, ze kterých všechny byly skandálem postižené. Musíme si uvědomit, že síť Gladio přidružená k NATO působila od samotného vzniku evropského společenství. Ministři vnitra, ministři obrany, premiéři a prezidenti, prostě mocenské špičky jednotlivých zemí, o nich prokazatelně věděly. A celou dobu od vzniku evropského společenství, které se pak přetransformovalo do Evropské Unie, celou dobu krmili lidi báchorkami o tom, jakou úžasnou demokracií jsme měli.

NATO a Evropská Unie jsou od svých prvopočátků prohnílé. V mém dokumentu Utajení démoni nacismu jsem rozebíral prvotřídní Nacisty z IG Farbenu, kteří stáli u zrodu Evropského hospodářského společenství. Na tyto centralizované organizace byly navázané tyto jednotky sítě Gladio začleněné k NATO. Evropská Unie a NATO spolu úzce spolupracují. Mají budovy v Bruselu nedaleko sebe. Podle dalších zdrojů se na operaci Gladio podílel i Bezpečnostní úřad NATO, který sídlí v bruselském sídle NATO a je nedílnou součástí NATO už od vzniku Aliance v roce 1949. Ještě si někdo myslí, že nás tyto organizace mají za úkol chránit, nebo spíš ohrožovat? Když už od svých počátků zosnovaly takovýto ďábelský plán v rámci strategie trvalého napětí. Myslíme si snad, že po odhalení se tyto organizace staly křišťálově čistými, šlechetnými, které dnem i nocí přemýšlí, jak učinit náš život lepším a stabilnějším? Vážně si tohle někdo myslí?

Závěr: Trvalá strategie napětí

V tomto kontextu musíme chápat, že veřejnost neměla co do činění se soukromým, ale se státním terorismem, placeným z peněz daňových poplatníků. Pod názvem „strategie napětí“ měly masakry za cíl vyvolat napětí mezi veškerým obyvatelstvem. Pravicoví extremisté a jejich stoupenci v NATO se obávali, že italská komunistická strana zesílí, a proto prováděli tajní pravice vojáci napojení na armádu Gladio masakry, ze kterých obviňovali levice. V mém pořadu *Je Kanada suverénní* jsem popisoval obdobnou šňůru teroristických útoků na budově kubánské ambasády v Quebecu, do kterých byla prokazatelně také zapojené CIA. To jsem kladl do přímé souvislosti se šňůrou teroristických útoků v Evropě po roce 2015. Uváděl jsem dokumenty od války v Jugoslávii, kam byli transportováni teroristé z Al-Káidy z Afghánistánu a také z Íránu, ze kterých část byla vyčleněna pro pozdější teroristické útoky v západní Evropě, jak se v dokumentu uvádělo.

Hovořil jsem také o jedné zbrani, která byla vystopovaná do krycí společnosti CIA na Floridě. Tato pistole byla použita v pařížské masakru v Bataclanu. V tomto mém pořadu *Je Kanada suverénní* jsem v rámci porovnání šňůry těchto útoků kladl otázku, do jaké míry byla CIA zapojená i do rozkladu a vyvolávání občanských nepokojů v Evropě? Charakteristika těchto útoků totiž nesla znaky stejné strategie jako síť Gladio začleněných do NATO nebo šňůry útoků v kanadském Quebecu od poloviny 60. let minulého století. Na to nezapomínejme. V mém pořadu *Privatizace bezpečnosti* jsem uvedl, že síť Gladio vytvářely trvalou strategii napětí. To je velmi důležité. To znamená vyvolat v zemi napětí, aby se podpořily konzervativní, reakční sociální a politické tendence. Při realizaci této strategie napětí bylo nutné chránit ty, kteří za ní stáli, protože se objevovaly důkazy, které je usvědčovaly. Svědci zatajovali informace, aby kryli pravicové extremisty. O této strategii trvalého napětí jsem hovořil také v mém dokumentu o Breivikovi jako systémové destabilizaci v Norsku. Jeho útok má totiž stejné rysy.

Jaký je ale cíl nebo účel této strategie trvalého napětí ve společnosti? Jednoduchý. Systém vytvoří hrozbu, aby proti ní předstíral boj. Co udělají lidé, když se cítí být v nebezpečí? Prosí a škemrají vládu, aby je ochránila. A vláda to samozřejmě tuze ráda udělá. Více bezpečnosti znamená ale větší

represe, odposlechy, šmírování, méně soukromí, práv a svobod. Jednoduše více totální kontroly vlád nad občany. Západní systém vytvoří hrozbu, aby předstíral před občany, že proti této hrozbě bojuje. Řešil jsem to také v mém dokumentu CIA na Ukrajině. Princip otrávené studny. Nebo samoolizující se zmrzlinový kornout. Například pravicový terorista Vinciguerra vyprávěl:

„Museli jste útočit na civilisty, na lidi, ženy, děti, nevinné lidi, neznámé lidi vzdálené jakékoli politické hře. Důvod byl prostý. Měli donutit tyto lidi, italskou veřejnost, aby se obrátili na stát a požádali o větší bezpečnost. To je politická logika, která se skrývá za všemi masakry a bombovými útoky, které zůstávají nepotrestané, protože stát se nemůže sám odsoudit nebo prohlásit za odpovědného za to, co se stalo.“

Tajná armáda sítě Gladio byla napojená na NATO. Pravicový terorista Vinciguerra během soudního procesu v roce 1984 vysvětlil, že se jednalo o «tajnou organizaci, superorganizaci se sítí komunikací, zbraní a výbušnin a s muži vycvičenými k jejich použití». Systémový terorismus. Proto vždycky ve svých pořadech opakují, že největšími terorysty jsou naše západní vlády.